

Krizden çıkışta tek ilerici yol: İşçi sınıfının halk isyanı ile buluşması

Gerçek

İşçi sınıfı
mücadelelerinden...

Greif ve halk isyanı,
Zentiva'da işgal ve kazanım!
GF Hakan Plastik'te sınıf dayanış-
ması coşkusu, Luna Savaş işçileri
sendikalaşma mücadelesi veriyor
sayfa 2-3

Mart 2014 / Sayı: 53

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Hangi kaset çıkacak diye sorma, sen sokağa çık!

30 Mart yaklaşıyor, yerel seçimler kapıda. Belediye başkanlığından ve meclis üyeliğinden umutlu adaylar, "geçim kapısı açılıyor" ya da "siyasi yükselişin yeni bir basamağını geçiyorum" diye heyecanlanıyor olabilir. Onlar dışında herkes, parti teşkilatları dâhil, 30 Mart'ı değil, 25 Mart'ı bekliyor esas!

25 Mart sembolik bir tarih: en büyük kasetin, en skandal tapenin "patlatılacağı" gün olarak biliniyor. Herkes tapelerden tane tane beğeniyor. Muhsin Yazıcıoğlu, tane-totoda birinci. Ama Bilal ve akrabalarının paracıklarla görüntüleri ya da Erdoğan'ın deyişleriyle "aile dışı ilişkiler" de beklenmiyor değil. Muhtemelen hepsi ardı ardına sızacak internete. Bombardıman gibi. Tayyip Erdoğan hepsini görmüş belli. Önceden anlatıyor halka, alıştırmak için. "Aile mahremine girip görüntü çekmişler" diyor, "aile dışı ilişkiler" diyor. Emrindeki televizyonlara halkın Muhsin Yazıcıoğlu olayı hakkında çıkarılacak kasete inanmaması için önceden "haber" kılığında kısa programlar yaptırıyor, "ellerinde böyle delil varsa savcıya beş yıldır neden vermemişler ki?" diye sorduruyor. Korku ecele fayda edecek mi göreceğiz.

Halk tapeleri bekliyor. Bugüne kadar ortaya çıkmış olan her şeyden dolayı muazzam bir öfke duyduğu halde sokağa çıkmıyor, çünkü tapelerin Erdoğan'ı bitireceğini umuyor. Ama Erdoğan'ın siyasi hayatının hangi yoldan bitirileceği çok büyük önem taşıyor. Şayet yalnızca tapeler düşürürse Erdoğan'ı, cemaat yeniden güç kazanacak, son yıllarda polis ve yargının uyguladığı bütün ihlaller devam edecek. Mustafa Sarıgül kazanacak, sadece İstanbul değil bütün Türkiye Şişli'deki kentsel dönüşüm benzeri bir toprak rantı yağması yaşayacak. Hatta AKP'nin bir kısmı kazanacak, belki Gül cumhurbaşkanı kalacak.

Bu, taşeron sisteminin devamı demek. Bu, kıdem tazminatının iş güvencesi olmaktan çıkması demek. Bu, yaklaşan ekonomik krizin yükünün işçinin emekçinin sırtına yıkılması demek. Bu, Kürde, Alevi'ye, kadına, gence ayrımcılığın devam etmesi demek. Bu, Amerikan muhalefetinin emperyalizmin savaşlarında rol üstlenmeye devam etmesi demek.

Onun için halkın 31 Mayıs-1 Haziran'daki tutumuna geri dönmesi gerekiyor. Bu toprakların kaderine el koyması gerekiyor. Çivisi çıkmış bu düzenin yerine yaşanılabilir bir yeni düzenin yaratılması ancak böyle mümkün. Kasetler değil emekçiler götürmeli Erdoğan'ı. Geçtiğimiz yazın halk isyanı bu potansiyelin olduğunu düşündürüyordu. Berkin kardeşimizin cenazesi bunu kanıtlamış bulunuyor. Yüz binlerin, bütün Türkiye düşünülürse milyonların öfkesi, bu cenaze ve başka şehirlerde ona eşlik eden gösterilerle, üniversite ve okul boykotlarıyla, forumlarla ortaya çıktı. Görev işçi sınıfını da bu hareketliliğin içine çekmektedir. İstanbul Hadımköy ve Dudullu'daki 1500 işçi çalışan Greif fabrikasının taşeronla mücadele amacıyla işgali ve üretimin durdurulması, o saflarda da hazırlık olduğunu duyuruyor bize. Kürt halkı ise her an kabarmaya hazır bir kaynayan sudur. Öyleyse, halkın yolundan ilerleyelim. Hangi kaset çıkacak diye beklemek yerine, kendi kaderimizi kendi elimize alalım.

30 Mart mı dediniz? Tarihte bir küçük ayrıntı olarak hatırlanacak. Ama onu da kullanalım. Sandıklara gidelim, oyu-muzu halk isyanına verelim. "Hepsi gitsin!" demek için kırmızı oyu-muzu kullanalım. Sonra da sokağa çıkalım, hepsini süpürelim, işçinin emekçinin iktidarının yolunu açalım.

Gerçek

ERDOĞAN SONUN MÜBAREK OLSUN!

sayfa 7-8-9

Kriz etkisini
göstermeye başladı,
işsizlik artıyor!

5

Bir geçiş talebi
olarak
kurucu meclis

9

Kıbrıs Türk mü,
Kıbrıs Turcas mı?

11

GF Hakan Plastik'te sınıf dayanışması coşkusu

GF Hakan Plastik'in Tekirdağ Çerkezköy Organize Sanayi Bölgesinde bulunan fabrikasında DİSK Lastik İş sendikasında örgütlenme başlamış, bunun üzerine Ocak ayından başlayarak 13 işçi geçerli hiçbir neden olmaksızın ve uydurma gerekçelerle işten çıkartılmıştı.

İşçiler düşük ücretlerle ve uzun çalışma saatleriyle güvencesiz bir ortamda çalıştırılıyorlardı. Bunun üzerine anayasal hakları olan sendikal örgütlenme başlattıkları için işten çıkartıldılar. 13 işçi fabrika önünde çadır kurup direnişe geçerek karşılık verdiler.

07.03.2014 Cuma günü saat 16'da organize sanayide çalışan diğer fabrikalardaki işçilerin de desteğiyle fabrika önünde dayanışma etkinliği düzenleyen işçiler, coşkulu slogan ve meşalelerle yönetime yalnız olmadıklarını gösterdiler.

Basın açıklaması ile son bulan etkinliğe; işyeri yönetiminin sendikal hakları sözde kabul ettikleri halde aslında sendikayı engellemek için saldırıda buldukları, işten çıkarmaların bu yüzden gerçekleştiğini belirttiler.

Hakan Plastik'te sürdürdükleri örgüt-

lül mücadelenin başarıya ulaşacaklarından şüphe duymadıklarını bunun için de mücadeleden vazgeçmeyeceklerini söylediler.

Basın açıklamasından sonra eylem, "bu daha başlangıç mücadeleye devam" sloganıyla son buldu.

**Yaşasın sınıf dayanışması!
Sendikal hak engellenemez!
Birleşe birleşe kazanacağız!**

Zentiva'da işgal ve kazanım

Türkiyede işçi mücadelesi yükseliyor. Greif işgalinden sonra Kırklareli'nin Lüleburgaz ilçesindeki Zentiva ilaç fabrikasında patron 50 sendikal işçiyi işten çıkarmak isteyip sendika örgütlenmesini kırmaya çalışmasına karşı toplamda 423 işçi fabrikalarını terk etmeyip 6 gün boyunca yemekhanede yatıp kalktı.

1992'de çalışmaya başlayan işçiler daha fazla maaş aldıkları için patron o tarihte giren işçileri çıkarmak istemiştir. Lakin 24 yıldır orada çalışan işçiler "burası bizim evimizdir, kazanımlarımızı yedirmeyeceğiz" diyerek vardiya bir şekilde eylemlerini sürdürdüler.

6 gün boyunca işten çıkarma tehditlerine devam eden ve yabancı sermayeye bağlı olan fabrika patronu Haziran sonunda ve Temmuz başında tekrardan işçi çıkaracağını söylemiştir. Yaşanacak bir ekonomik krizin bedelini ilk ödeyecek olan işçiler olacağı gün be gün ortaya çıkmakta ve bu saldırılara karşı da ne yapılacağı Greif ve Zentiva fabrikalarının işçileri tarafından ortaya konulmuş durumda.

İşçilerin 6 günlük mücadelesi başarıya ulaştı. İşten atılan işçiler geri alındı ve bir kısmı da kendi istekleri kıdem tazminatlarının ödenmesinin garanti altına alınmasıyla birlikte işten ayrıldılar.

Luna Savaş işçileri, sendikalaşma mücadelesi veriyorlar

İzmir Çiğli AOSB'de bulunan Luna Savaş fabrikasında çalışan yaklaşık 100 işçi, 26 Şubat sabahı işlerine giderken fabrika önünde sendikaya üye oldukları gerekçesiyle işten çıkarıldıklarını öğrendiler. Aynı gün toplanan işçiler, işe alınana kadar mücadeleyi sürdüreceklerini belirttiler.

6 Mart günü DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikasının çağrısıyla Çiğli AOSB girişinde başlayan yürüyüşe, İzmir halkı ve aralarında Devrimci İşçi Partisinin de bulunduğu birçok siyasi parti ve emek dostu katıldı. Greif işçilerinin de dayanışma içinde olduğu emekçiler, coşkulu bir şekilde Luna Savaş'ın önüne doğru ilerlerken; «işçilerin birliği sermayeyi yenecek, sendikalaşma hakkı engellenemez, Luna işçisi yalnız değildir» şeklinde sloganlarla mücadelelerinin kararlılığını dile getirdiler.

Luna Savaş'ın önüne varıldığında işçiler öfkelerini «Adalet yoksa işgal var, yağma yok işgal var, sendika hakkımız söke söke alırız» şeklinde sloganlarla gösterdiler.

Ardından DİSK genel başkanı Kani Beko

konuşma yapmak üzere alana geldi. Beko konuşmasında, sendikalaşmanın demokratik bir hak olduğunu, işten atmanın suç olduğunu belirtti. Kıdem gaspına da değinen Beko, hükümetin işçiyi emekçiyi ezen ve patronlara çıkar sağlayan politikalarını eleştirdi. Halk isyanına da değinen Beko, işçilerin olsun halkın olsun her türlü hak arayışını ve demokratik eylemlerini baskılarla sindirilmeye çalışıldığını dile getirdi. İşçiyi emekçiye reva görülen sefalet ortadayken kendilerinin

milyonları ayakkabı kutularından çıkıyor, emeği sömürülen işçilerin hakları yeniliyor diyen Beko, yolsuzluklara, 17 Aralıkta operasyonlarına da değindi.

Ardından "yaşasın sınıf dayanışması" sloganıyla dayanışmanın önemine vurgu yapıldı. "Bu daha başlangıç mücadeleye devam, zafer direnen emekçinin olacak" sloganlarıyla işçiler kazanım elde edene kadar mücadelelerini sürdüreceklerini gösterdi. Eylem alkışlarla sonlandırıldı.

Biz Yüzde 99'uz Platformu'ndan Ankara'da panel ve forum

yamadığını belirterek başladı. Kısaca platformun kuruluş sebebi de olan isyana emek mücadelesiyle büyümek fikrine değinen sözcü, Tayyip Erdoğan'ın yüzde 50'ye karşı yüzde 50 matematiğinin geçersiz olduğunu altını çizdi. Hükümetin bütün uygulamalarının sermayedarlardan oluşan yüzde 1'in çıkarlarına hizmet ettiğini söyledi, emekçi halktan oluşan yüzde 99'un ise kendi çıkarları etrafında bir araya gelerek mücadele etmesi gerektiğini vurguladı ve konuşmacıları kürsüye davet etti.

İlk sözü ODTÜ işçileri adına Tez-Koop-İş işyeri temsilcisi Erdoğan Meral aldı. ODTÜ işçilerinin toplu sözleşme görüşmelerinde yaşanan tikanıklığın ardından grev sürecine girdiğinden bahseden Meral, işçilerin kararlı duruşunun işverene geri adım attırıldığını belirterek örgütledikleri eylemlerden örnekler verdi. Hocasından öğrencisine, asistanından taşeron işçisine ve idari personeline tüm okulun desteğini arklarına aldıklarını, bunun da işçilere güç verdiğini belirtti.

İkinci sözü Hacettepe Üniversitesi Hastanesi'nde taşeron sağlık işçisi olarak çalışan Kubilay Ünsal aldı. Taşeron çalışmaya ve işyerinde yaşanan ücretlerin aksamaması gibi sorunlara karşı Dev Sağlık-İş'te örgütlediklerini belirten Ünsal, son ihale sürecinde giriştikleri eylemlerin ardından işten çıkarılmalarını ve direniş sürecini anlattı. Çadırlarını kurarak hastaneyi direniş alanına çeviren işçilerin örgüt-

lülüklerini korudukları gibi işlerine geri dönüş hakkı kazandıkları ve taşeron çalışma henüz son bulmasa da sözleşme koşullarını iyileştirdiklerini belirtti.

Üçüncü konuşmayı sivil havacılıkta grev yasağı getiren kanun teklifine karşı isyan bayrağını açan THY işçilerinden Deniz Eralp gerçekleştirdi. Grev yasağını 29 Mayıs 2012'de grev yaparak püskürten ve daha sonra işten atılan 305 işçiden biri olan Eralp, öncelikle çalışma şartlarının ne derece zor olduğunu detaylıca açıkladı. Bütün bu zorluklara rağmen sektörde işçilerin birçok kazanılmış hakkı bulunduğunu, bunu da geçmiş dönemlerde başta toplu sözleşmeler olmak üzere sendikası olarak verdikleri mücadeleye borçlu olduklarını belirtti. Son toplu sözleşme görüşmelerinde sendika ve işveren arasında anlaşma sağlanamayınca yaşanan grev süreci hakkında da bilgi vererek iki yıla yayılan mücadeleyi anlattı. Ayak oyunlarıyla sendikaların hükümet ve işveren yanlısı bir grubun eline geçmesinin ardından direnişin önderlerinin tüm haklarını koruyarak işe dönemediğini belirtti. İşe alınma sözü verilen işçilerin ise geçmiş dönemde kazandıkları hakların yanı sıra dava yoluyla elde edebilecekleri hakları da kaybedebileceklerini söyleyerek yeni yönetimin işçiler açısından berbat bir sözleşmeye imza atarak grevi sonlandırdığı bilgisini paylaştı.

Panel kısmının son konuşmacısı ise Sungur Savran oldu. "Devlet krizi, seçimler ve Türkiye'nin geleceği" başlığıyla bir konuşma gerçekleştiren Savran, Türkiye'nin geleceğinin sınıf mücadelesinde olduğunu belirterek başladığı konuşmasında kapitalist depresyon, Akdeniz'in bir devrimci havza haline gelmesi, Avrupa'da bir yandan faşizm bir yandan devrimci hareketlerin yükselişi görülmeden Türkiye'de son yaşananların tam olarak kavranamayacağını belirtti. Bu çerçevede, patlak

veren halk isyanının hâkim sınıflar içindeki çatışmaları başka bir evreye taşıdığı ve hükümetin eski ortakları tarafından saldırıya maruz kaldığını söyledi. Yaşananların varılan noktada sadece bir siyasi kriz olmadığı, devletin esas işlevlerini bir kenara bırakarak delil kartartma devletine dönüşmesiyle birlikte bir devlet krizi doğduğunu belirterek bunun da son derece kırılmalı olan ekonomiye büyük darbe vurduğu ve bir ekonomik krizin de beklenmesini gerektirdiğini altını çizdi. Bütün bu gelişmeler karşısında arkasına isyanın gücünü alacak bir işçi sınıfının halkın tüm dertlerine derman olabileceğini, ezilen tüm kesimlerin -başta da emekçilerin- sorunlarını merkeze alan bir mücadele odağı oluşturulursa ve Kürt halkı buraya kazanılabilirse dengelerin değişeceğini belirtti. AKP gibi CHP, MHP ve diğer düzen partilerinin de taşeron olduklarını, AKP gitse de kıdem tazminatı saldırısının geri geleceğini, kiralık işçi bürolarının kurulması için patronların tüm partiler üzerinde etkide bulunduğunu, emekçilerin tüm sermaye partilerinden bağımsızlaşarak kendi siyasi hedefleri doğrultusunda örgütlenmesi gerektiğini söyledi.

Verilen aradan sonra forum kısmına geçildi. Salondan son dönemin önemli işçi mücadelelerinde yer almış işçilere ve Sungur Savran'a birçok soru yöneltildiği gibi yine birçok katılımcı da söz alarak kendi fikirlerini açıkladılar. Forum ardından etkinlik sona erdirildi.

Tayyip Erdoğan Tekel işçileri nezdinde işçi sınıfını ayak takımı olarak nitelemiş, isyan eden koca bir halkı da çapulcu ilan etmişti. Biz Yüzde 99'uz Platformu ayak takımını örgütlü biçimde isyana katılmaya, çapulcuları da yüzlerini işçi sınıfına dönmeye çağırın faaliyetlerine devam edecek.

Halk isyanının ardından ortaya çıkan enerjili işçi sınıfının gücüyle birleştirme yönünde faaliyetlerde bulunan Biz Yüzde 99'uz Platformu tarafından Ankara'da bir panel ve forum düzenlendi. 2 Mart Pazar günü TAKSAV'da gerçekleştirilen etkinliğe ODTÜ, Hacettepe ve THY işçilerinin yanı sıra Sungur Savran konuşmacı olarak katıldılar.

Gezi Parkı direnişi ile başlayan halk isyanına dair video görüntüleri ve fotoğraflardan hazırlanan kısa bir sunum ile başlayan etkinliğin açılışı platform sözcüsü tarafından gerçekleştirildi. Sözcü açılış konuşmasına isyana bireysel ya da toplu olarak işçilerin katıldığını fakat geniş emekçi kesimlerin kendi talep ve mücadele biçimleriyle ağırlıklarını ortaya ko-

DİSK'in sefaletine hayır! Büyümesi için ileri!

DİSK'in sınıflar mücadelesi tarihindeki yerini anlatmaya başlayan biri, Kavel'den, MESS'e karşı büyük direnişten ve haliyle 15-16 Haziran işçi ayaklanmasından bahsedecektir. Bu büyük mücadelelerin hepsi, DİSK'i yaratan direnişçi geleneğinin yapı taşlarıdır. Bugünkü DİSK'in var olma sebebi. O halde dünyanın yöntemi olan ve mücadeleyi belirleyen işçi iradesine ve eylemine dayanmak ise, 2014 yılında da aynı mücadele perspektifi geçerlidir. Aksi bir durum ise hali hazırdaki DİSK'in nasıl çürüdüğünü bizlere gösterir.

Greif işgal fabrikası, DİSK'i DİSK yapan mücadele geleneğinin 2014 versiyonudur. O halde DİSK, kendisine sahip çıkmalıdır. Greif işçileri, bir ay aşkın zamandır, Hadımköy fabrikasını işgal etmişlerdir. DİSK ise göstermelik ziyaretler ve açıklamalarla oyalanmaktadır. Yapılması gereken şudur: DİSK, Greif işçisinin mücadelesini göstermelik olarak sahiplenmemeli, taşeronla karşı açılan bu isyan bayrağını yükseltmelidir. Taşeronu tümenden yok etmek, patronlara karşı büyük bir zafer kazanmak anlamına gelecektir. Kamudan tekstile, inşaattan metala, çağrı merkezlerine kadar taşeron, bir virüs gibi yaygınlaşmakta ve sendikal örgütlülüğü parçalamaktadır. Greif işçilerinin açtığı yol, DİSK için eşi benzeri bulunmaz bir fırsattır. DİSK'e bağlı tüm sendikalar, taşeronun tümenden kaldırılması ve taşeron çalışmanın yasaklanmasını gündemlerine taşımalı ve Greif işçileriyle dayanışma yoluna gitmelidirler.

Greif işçisi kazanacak!

Greif mücadelesinde, herkes topu taca atmaya çalışıyor. DİSK'in sendikal demokrasi gereği, DİSK/Tekstil sendikasına karşılamayacağı ve iç işlerine müdahale edemeyeceği dillendiriliyor. Birincisi, DİSK 17 tane sendi-

kanın çatı örgütünden ziyade merkezi bir karar alma kurumudur. Mesela DİSK, bir genel grev ya da 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayacağını ilan ettiğinde, 17 sendikadan hangisi bu karar dışına çıkacağını ilan ediyorlar? Hiçbiri. Öyleyse DİSK/Tekstil sendikasına karşılamayacağı külliye efsanedir. Bu bir yöntem ya da sendikal disiplin/demokrasi sorunundan öte bahanedir. DİSK merkez yöneticilerinin, topu taca atması ve sorumluluktan kaçmasıdır. İkincisi ve en önemlisi, DİSK'in geleceğinin yansması Greif'ten okunmalıdır. Ülkedeki devlet krizi, ekonomik krizi tetikleme potansiyelini her geçen gün arttırmaktadır. Ekonomik krizin ise işçi sınıfı için anlamı berraktır. Krizin faturası aynen 2008'deki gibi emekçilere yüklenecek, kitlesel işten atmalar ve hak gaspları yaşanacaktır. İşçi sınıfının bu büyük sınıf saldırısına yanıtı, işgal olacaktır. DİSK'in daha bugünden işgali savunmaması ve onu toplu iş sözleşmesi sürecine karşıt bir yöntem olarak algılaması gelecek için ciddi bir tehlike barındırıyor. Greif'in yolundan giden Zentiva işçileri, işgal yöntemini kullanarak kısa bir sürede taleplerini kabul ettirdiler ve işten atma saldırısını durdular. Demek ki, işgal etmek, işe yarar bir yöntemdir.

Gerçek gazetesinin Ocak 2012 tarihli sayısında DİSK'in işgal ile ilgili görevlerini şöyle ifade etmiştik: "Bir fabrikada kitlesel işten çıkartmalar olduğunda, tepki olarak fabrika işgal edilmişse, bu sefer DİSK, işgali sağ salim sonlandırmak için değil direniş diğer fabrikalara yaymak için devreye girmelidir. Tekel gibi büyük bir direniş yine patlak verirse, DİSK daha öncekinde olduğu gibi göstermelik bir dayanışmayla yetinmemeli, genel grev ve genel direniş doğru gidilecek yolun en dinamik unsuru olmalıdır. DİSK'in bu tür bir sınıf mücadelesine kazanılması, ancak tabandaki işçilerin ve en

başta sınıf bilincine sahip öncü işçilerin inisiyatifi ele geçirmesiyle mümkün hale gelecektir. DİSK'in yeniden sınıf mücadelecisi bir sendika haline gelebilmesinin teminatı tabandaki işçidir." ("DİSK'i sınıf mücadelesi kurtarır", Gerçek, sayı 27)

DİSK'in sefaletini yaratanlar apoletli ajanlardır!

Peki, DİSK bu yolda neden adım atmıyor? Öncelikle tabloyu netleştirmek gerekiyor. DİSK/Tekstil Başkanı Rıdvan Budak bir kere bile Greif işgal fabrikasına adım atmamıştır. Rıdvan Budak, sendikaları kendi siyasi kariyeri önünde bir merdiven olarak gören bir burjuva ajanıdır. Ajandır çünkü, DİSK tarihi boyunca işçi sınıfını frenlemekten başka bir işlevi olmamıştır. Ajandır çünkü işçi hareketini bazen 28 Şubatçıların yanında, bazense CHP'nin ya da DSP'nin arkasına yedeklemiştir. Onun ihanetleri ve pratiği, ajanlığından, daha berrak bir ifadeyle işçi sınıfının örgütlü gücünün üzerine çöreklenmiş bir sendika bürokrati olmasından kaynaklanır. DİSK içerisinde Rıdvan Budak gibi tescilli sendika bürokratlarını, patronların ekmeğine yağ sürmeyi meslek edinmiş ajanları kovmak, DİSK'in zaferi için acil bir meseledir!

Önümüze çıkan soru şu oluyor? Nasıl yapmalı? DİSK'i DİSK yapan değerler mazinin değil bugünün konusuydu Rıdvan Budak gibi ajanlar sendikalardan kovulmalıdır. Bunun için sendikalarda parolamız, "üye ol, denetle, yönet" olmalıdır. İşçi sınıfının en geniş kesimlerini sendikalara üye yapmalı ve bürokrasiyi alaşağı edecek mekanizmalar kurmalıyız. Ancak bu da yetmez. Mücadelede öne çıkmış, bayrağı en önde göğüslemiş tüm sınıf bilinçli işçiler sendika yönetimlerine talip olmalıdırlar.

Greif kazanırsa, DİSK de kazanır

Greif işçisinin kazanması demek, sınıflar mücadelesinde işçi sınıfının kazanması demektir. Taşeronla karşıt ileri bir kazanım demektir. Greif'in kazanması demek, DİSK'li işçilerin, DİSK'in ve mücadeleden yana hangi sendika varsa onun kazanması demektir. O halde DİSK'in kaybetmemesi için Greif işçisi kazanmalıdır. O halde DİSK'i sefaletten kurtarmak için Greif işçisinin kazanması için kolları sıvayalım.

Greif işgali ve halk isyanı

2013 Haziran'ında tüm ülkeyi sarsan büyük halk isyanının sloganı "bu daha başlangıç, mücadeleye devam" Hadımköy'de yankılanıyor. 44 tane taşeronla karşı birleşen Greif işçileri, halk isyanında bir yıldız gibi parlayan dayanışma, mücadele ve birlik kavramlarını fabrikalarında yaratıyorlar. Gezi Parkı'yla başlayan halk isyanı, emekçi sınıfları kitlesel olarak içine çekememişti. Ancak şimdi bir işçi kolektifi, halk isyanına, onun değerlerine ve sloganlarına sahip çıkıyor.

Halk isyanından sonra oluşan fo-

rumlar, Hadımköy'deki işgal fabrikasına bir ziyaret düzenlediler. Kadıköy ve Şişli'den kalkan otobüslerle mahallelerdeki mücadeleyi fabrikaya taşıdılar, fabrikadaki direniş ruhunu ise mahallelerine götürdüler. Bu ziyaretin önemli bir anlamı var. Halk isyanına katılan güçler, yerel seçim vaatleri ve muhtarlık seçimleriyle uğraşmak yerine, yüzlerini yeniden başta işçi sınıfı olmak üzere toplumsal mücadelelere çevirmelidirler. Greif ziyareti bunun için anlamlı bir başlangıç olabilir.

Forumların ziyaretinde, fabrika

önünde bir forum da yapıldı. Forumda, dayanışma temsilcileri söz alıp mücadeleyi sahiplendiler. Forumda, DİP başkan yardımcısı Levent Dölek de söz aldı. DİSK'i DİSK yapan değerlerin Greif fabrikasında yaşadığını belirten Dölek, işçi sınıfının elleriyle değil ayaklarıyla oy verdiğini söyledi. Halk isyanında yitirdiğimiz kardeşlerimiz anısına, düzen partilerinin arkasına takılmamak gerektiğini, isyan edenlerin ve fabrikalarını işgal edenlerin birleşmesi gerektiğini vurguladı.

Yılmaz Tan

Yolsuzluğun ilacı işçi denetimi

Türkiye'de halk 17 Aralık'tan beri sürekli yolsuzluk ve rüşvet skandallarıyla yatıp kalkıyor. Toplumda başta başbakan olmak üzere AKP hükümetinin yolsuzluğa dayalı bir düzeni inşa etmiş olduğu kanısı giderek yaygınlaşıyor. Daha geçen seneye kadar "model ülke" diye sunulan Türkiye'de iktisadi ve siyasi krizin iç içe geçtiği bir devlet krizi yaşanıyor. Son günlerde gerçekleştirilen protestolara damgasını vuran sloganlar "hırsız var!", "hırsız AKP hesap verecek!" vb. Biz halkın bilincine denk düşen bu tür bir tepkinin yersiz olduğu kanaatinde değiliz. Tam tersine bu iddiaların kanıtlanmasına dönük çabaları bizzat engelleyen, bu bakımdan artık meşruiyetini de yitirmiş bu hükümetin, yolsuzluğa ve rüşvete batmış olduğunu teşhir eden bir politik mücadele yürütmek gerekir. Bununla birlikte bu mücadelede başka bir noktaya daha dikkat çekmek istiyoruz.

Kanımızca bazı sol, sol-liberal çevrelerde, bu yolsuzluk, hırsızlık ve rüşvet düzenini hedef tahtasına koyup, yaklaşan seçimlerde AKP karşıtı bir politik hat üzerinden ilerleme görüşü ağırlık taşıyor. Bu yaklaşıma dayanak teşkil eden bakış açısının izlerini iki örnekle ortaya koyalım. Akademisyen Şevket Pamuk, kendisiyle yapılan söyleşide söz konusu gelişmeleri, özellikle AKP döneminde devletin ekonomideki belirleyiciliğinin arttığı varsayımıyla, "yolsuzluk düzenin kendisi oldu, kuralı haline geldi" diye yorumlamış. CHP başkanı Kılıçdaroğlu ise yine bir söyleşide kendisine yöneltilen "10 sanyede açıklamak gerekirse, insanlar neden CHP'ye oy versin?" sorusuna şu cevabı vermiş: "çünkü devleti soyuyorlar". Bu tür görüşler doğru gibi görünmekle birlikte arka planında yatan gerçekliğin üzerini örtebiliyor. Sorunun bizatihi Başbakan'ın izlediği siyaset ve yönetim tarzının kendisinden kaynaklandığı yönündeki görüşlerin ağırlık kazanmasıyla, "başçalan"dan kurtulmayı eksen alan bir çözüm arayışına yönelmek arasında çok kısa bir adım kalıyor.

Burjuva basını yolsuzluk ve rüşvet vakalarında hep kişilerin açgözlülük, hırs gibi psikolojik, kişisel zaafalarını öne çıkartır, bakanlar, başbakanlar gibi tekil bireyleri suçlar. Oysa yolsuzluklar yanlış işleyen bazı devlet kurumlarının veya yanlış politikaların bir sonucu değildir; sömürü düzeninin ayrılmaz bir parçasıdır, ekonominin devlet üzerindeki belirleyiciliğinin bir uzantısıdır. Çünkü kapitalist ekonomilerde gerçek anlamda bir demokrasiden söz etmek mümkün değildir. Kapitalizmde holding patronlarından oluşan küçük bir azınlık üretim araçlarının özel mülkiyetini ellerinde bulundurmalarından dolayı toplumun çoğunluğuna hükmetmektedir. Eğer bu ilişki çıplak olsaydı, belki de insanlar yarına kalmaz isyan ederlerdi. Burjuva demokrasisinin temel işlevi, burjuva partiler ve politikacılar aracılığıyla toplumun çeşitli kesimlerinin, bu arada emekçilerin ortak çıkarlarının temsil edildiği görüntüsü altında holding patronlarının "diktatörlüğü"nü gizlemektir. Parayı verenin düdüğü çaldığı böylesi bir toplumda sermaye sahipleri yerli ve yabancı rakiplerine karşı verdikleri kıyasıya mücadelede devlet aygıtını ve burjuva partilerini kendi çıkarlarına uygun politik kararlar doğrultusunda denetim altına almak isterler. Bu bakımdan rüşvet ve yolsuzluk vakaları, yasal ya da yasadışı biçimlerde, sermayenin ihaleler, teşvikler ve özelleştirmelerde kayırlık bakımından devleti denetim altında tutmasının önemli araçlarından biridir. Üstelik kârlılığın azaldığı, ekonominin durgunlaştığı ya da hükümet değişikliklerinin gündemde olduğu dönemlerde bu ilişkiler daha fazla rağbet görür. Bu nedenle yolsuzluklara karşı mücadele ederken, bunların sadece AKP hükümetine özgü olmadığını, Türkiye'de daha önceki hükümetlerde de, dünyanın en ileri "demokrasileri"nde de sıkça karşılaşıldığını bir an olsun unutmamalıyız. Emekçiler için yolsuzluk skandallarından çıkartılacak ders burjuva politikacılarına ve patronlara hiç güvenilmemesi gerektiğidir. Devletin sırtından geçinenlerle hesaplaşırken onların işçinin sırtından geçinenlerle organik bağlarını da teşhir etmek gerekir. "Hırsız AKP hesap verecek!" demek AKP'yi seçimlerde alaşağı etmeye yetecek midir bilemeyiz, ama AKP'yi sokakta devirmek ancak her yerde işçi denetimini savunan talepleri öne çıkarmakla mümkün olacaktır.

Halk yavrusunu bağına bastı

Bütün Türkiye'nin küçük kardeşi, kara kaşlı, kömür gözlü Berkin yüz binlerin katıldığı bir tören ve yürüyüşle 12 yaşında 13 kurşunla öldürülen Uğur'un yanına uğurlandı, koyunlarını otlatırken havan mermisi ile katledilen Ceylan'ın can yoldaşı oldu, Roboskili 34 Encü'ye en güzel gülüşü ile güldü, aynen kendisi gibi polis tarafından katledilen Yunan Alexis ile el ele tutuştu, "devlet dersinde öldürülen" bütün kardeşleriyle buluştu, Ethem, Ali İsmail, Mehmet, Ahmet, Abdo Can ve Medeni ağabeylerine bizden selam taşıdı. Bütün İstanbul, bütün Türkiye, hatta bütün Avrupa son yolculuğunda Berkin'e eşlik etti. Halk, yavrusunu kara toprağa değil, kalbine gömdü!

Nasıl çoktu halk! Suda balık, havada kuş, toprakta karınca gibi çoktu! Liseliler on binleriyle gelmişti, "devlet dersini" bu uğurlama töreninde öğreniyorlardı. Kiminin sırtında okuduğu lisenin adı yazıyordu. Korkusuz katılmışlardı, kardeşlerine son bir görev yapmalarına hiçbir disiplin korkusu engel olamamıştı. Üniversiteliler dünden beri boykot ilan etmişlerdi hemen hemen bütün üniversitelerde. Bugüne kadar görülmemiş bir katılımı geliyordu, kamusuyla özellikle bütün üniversitelerin öğrencileri. Ama yaşlılar da vardı, torunları yaşında bir çocuğun devletçe katledilmesine isyan eden. Her

hayat koşulundan insan vardı. Plaza çalışanı ev kadınıyla, öğretmen esnafla, işçi doktorla omuz omuzaydı. Aleviler, yüzyıllardır ezile kesile mücadeleye bilenmiş o insanlar en çoktu, belli idi bu. Sosyalistler, o hep aşağılanmaya çalışılan sosyalistler; ne zaman insanlığın kayıtsız kalamayacağı bir görev olur, en büyük katılımı sağlayan sosyalistlerdir. Bu sefer de öyleydi. Düzen partilerini ise mumla arasa bulamıyordu insan? Yüreği olan halk oradaydı. Gele-

meyenler de vardı elbet, onların da yüreği oradaydı.

Berkin'in katilleri ise yine işbaşında idi. Sadece Türkiye çapında değil dünyada bile "çocuk katili" olarak damgalandıkları için cenaze törenine ve yürüyüşüne dokunamadılar. Ama cenaze biter bitmez aynen Berkin'e saldırdıkları gibi genci yaşlıyı ayırmadan saldırdılar, gazladılar, suladılar, plastik mermileri yağdırdılar, copladılar, gözaltına aldılar. Her zamanki gaddarlık-

larıyla, metro istasyonundan alışveriş merkezine kadar kapalı mekânlarda insanlara, böceğe sıkarak gibi gaz sıklılar. Kimse ölmediyse talihtendir.

Sloganlar halkın bu hükümetten nasıl nefret ettiğini, Gezi ile başlayan halk isyanının ruhunun nasıl sürdüğünü, Tayyip Erdoğan'ın nasıl teşhir olmuş olduğunu gösteriyordu. "Hırsız" artık "katil" karıştı.

Berkin yavrumuz, kuzumuz, kardeşimiz, canımız toprağa verilirken Tayyip Erdoğan Siirt'te sormuş: "Ne yaptım adam mı öldürdüm? Bir şeyler mi çaldım?" İstanbul'da yüz binler bir ağızdan "Katil, hırsız Erdoğan" diye bağırırken, o adam bu sözleri söylüyor. Üstelik hakkında konuştuğu mesele güncel bile değil. Ta 15 yıl önce hapse girmesinin nedenine ilişkin tartışıyor. Ve hiçbir ilgisi yokken, "adam mı öldürdüm, bir şeyler mi çaldım?" diyor. İnsan ruhunun büyük kâşifi

Freud bu tür dil sürçmelerinin bilincin alt katmanlarında yatan duygu ve düşünceleri ifade ettiğini söyler. Erdoğan geçen gün çocuklarının boğazından helal lokma geçmediğini söylemişti. Şimdi de bu. Rahatsızsın Erdoğan, buna vicdan azabı denir. İnsanın peşini bırakmaz.

Berkin'in azabı da seni hiç bırakmayacak. Ama sadece o değil. Halkın günü gelince seni yargılamasından da kurtulamayacaksın.

İstanbul Teknik Üniversitesi korteji

İzmir-Alsancak

DİSK'li işçiler Berkin'i unuttu - Ankara

Akdeniz Üniversitesi öğrencileri Berkin için yürüdü - Antalya

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi

A.B.D - Washington

Cumhuriyet Meydanı Antalya

Liseliler Berkin için eylemdeydi Armutlu - Hatay

Bilgi Üniversitesi'nde Berkin için dersler boykot edildi - İstanbul

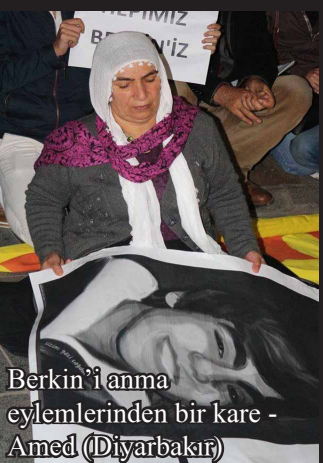

Berkin için halk sokaklara döküldü - Adana

Uludağ Üniversitesi Berkin için yürüdü - Bursa

Berkin ve Alexis yan yana

Berkin'i anma eylemlerinden bir kare - Amed (Diyarbakır)

Avusturya - Viyana

Almanya - Berlin

İngiltere - Londra

Berkin ile aynı yaşta öldürülen Alexis'in polis tarafından vurulduğu yerde yapılan anma Atina - Yunanistan

Fransa - Paris

A.B.D - New York

İsveç - Stockholm

Kredi batağı büyüyor: Bugüne kadar hep tefeciler kazandı. İşçinin emekçinin kredi borcu silinsin!

Krizin kendini gösterdiği bir alan da kredi kartları. Kapitalistler işçileri sömürerek ürettikleri mal ve hizmetleri satabilmek için yine başta işçiler olmak üzere halkı kredi kartlarıyla borçlandırdı. Herkese peynir ekmek gibi kredi kartı dağıttılar. Ödeyip ödeyemeyeceğine bakmadan kart limitlerini arttırdılar. Borcunu ödeyeni değil kartın asgarisini yatırıp daha çok faiz ödeyeni makbul müşteri olarak gördüler. Bu sistemle krizi ertelemeyi amaçlayan kapitalistler işçileri borç kölesi haline getirdiler.

Kredi kartı kullanırken ayağını yorganına göre uzatmak önemli. Ama kredi kartlarıyla yapılan harcamalarda aslan payını market alışverişi, yakıt, giyim, gıda ve haberleşme gibi zaruri ihtiyaçlar oluşturuyor. Dolayısıyla bizi kredi kartı batağına batıran esas olarak kapitalistler. Bugün kredi kartı sahiplerinin yüzde 55'i, tüketici kredisi alanların da yüzde 63'ü 2000 TL'den az gelire sahip. Ama bu sistem tıkanma noktasına

Kredi kartıyla eğlenen yok (2009 Ocak/ BKM verisi)

Harcama tutarı (Milyon TL)	
Market ve AVM	2.215
Yakıt	1.773
Telekom	1.356
Giyim	1.033
Elektronik	847
Çeşitli gıda	636
Kuyumcular	551
Sigorta	500
Yemek	284
İçkili yerler	19

geldi. 2013 yılında çektiği krediyi veya kredi kartını ödeyemeyen kişi sayısı 1 milyonu geçti.

Birisi bu faturayı ödeyecek. Yıllardır sırtımızdan üreten sonra da bizi tüketim bağımlısı haline getiren tefeciler

2013'TE 384 BİN KİŞİ DAHA BATTI!					
Yıl	Ferdi kredi borcunu ödeyemeyen sayısı (kişi)	Kredi kartı borcunu ödeyemeyen sayısı (kişi)	Ferdi kredi ve kredi kartı borcunu ödeyemeyen sayısı (kişi)	Yıllık artış (kişi)	Yıllık fark (%)
2009	169.590	272.018	441.608	-	-
2010	113.433	217.906	331.339	110.269	25.0
2011	159.368	240.858	400.226	68.887	20.8
2012	308.519	389.726	698.245	298.019	74.5
2013	464.398	618.286	1.082.684	384.439	55.1
Toplam	1.215.308	1.738.794	2.954.102	-	-
Tüm yıllar	1.164.267	1.617.122	2.781.389	-	-

Bankalar Birliği Risk Merkezi
Toplam, bir kişinin bir yıl içinde bir kez sayılması durumundaki dağılımdır.
Tüm yıllar, bir kişinin tüm yıllar içinde bir kez sayılması durumundaki dağılımdır.

ve sanayiciler yedikleri kadar yediler. Bizi zaruri ihtiyaçlarımızı karşılamak, başımızı bir çatı altına sokmak için kredilere, kartlara mahkum edip, kendilerine köle ettiler. Krizde başta bankacılar olmak üzere hepsi devletten destek

isteyecek. Borçlarının silinmesini talep edecek. Yağma yok! Önce işçinin emekçinin kredi ve kart borçları silinsin! Krizin faturasını fırsatçı kapitalistler ve tefeciler ödesin!

Kriz etkisini göstermeye başladı, işsizlik artıyor

TÜİK (Türkiye İstatistik Kurumu) tarafından açıklanan rakamlara göre işsizlik oranı bir önceki yıla göre yarım puan artarak yüzde 9,7 oldu. Resmi rakamlara göre 202 bin kişinin eklendiği işsizler ordusunun sayısı 2 milyon 743 bine yükseldi. İşsizlik oranlarındaki artış krizin etkisinin belirginleşmeye başladığını gösteriyor. Ancak TÜİK tarafından açıklanan resmi rakamlar gerçeğin sadece bir kısmını yansıtıyor. Bu rakamlar hesaplanırken iş aramaktan umudu kesenler ve son dönemde 1 saat bile olsa çalışmış olanlar toplama dâhil edilmiyor. DİSK Araştırma Merkezi umutsuzların ve çaresizlerin de eklendiği geniş tanımlı işsizliğin yüzde 16 oranına ulaştığını açıkladı. Yani gerçek işsiz sayısı 4 milyon 876 bin kişi. Kadınlarda işsizlik yüzde 23, gençlerde ise yüzde 28.

Yüksek işsizlik rakamları sadece işini kaybeden ya da iş bu-

lamayanların sefalet koşullarına sürüklenmesine yol açmıyor. Aynı zamanda büyüyen işsizler ordusu çalışan işçilerin de ücretlerinin ve çalışma koşullarının kötüye gitmesine neden oluyor. Patronlar daha rahat biçimde "beğenmezseniz kapı orada dışarıda aynı işi daha düşük ücrette yapmaya hazır milyonlar var" cümlesini kurabiliyor. Kârlarına kâr katmak için milyonların sefaletini kullanmayı, işçiyle işsizi birbirine düşürmeyi ihmal etmiyorlar. Kriz derinleştikçe işsizler ordusu büyüyecek, çalışanlar üzerindeki baskılar da artacak. Ancak işsizlik bir doğa olayı değil. Çözümü var. Ücretleri azaltmaksızın iş saatleri azaltılarak vardiya sayısını arttırmak bu büyük sorunu kökten çözer. Sermayenin kâr hırsı bu çözümün önündeki en büyük engel. O halde sermayeyi aşmak için örgütlenmek tek yol!

İşçilerin sesinden fabrikalardan haberler...

Ocak'tan beri Cuma günleri çalışmıyoruz. İş yoğunluğuna göre düzenleme yaptıklarını söylüyorlar. Ama çalışmadığımız Cuma günlerini yıllık izinlerimizden kesiyorlar. Böyle giderse bu sene izin günümüz kalmayacak. İşler yoğunlaştığında da mesai için zorlayacaklar. Sendikanın bu uygulamayı durdurması gerek.

TOFAŞ'tan bir işçi

Fabrikada iki sendika arasındaki yetki belirsizliği sürüyor. Toplu sözleşme yapılmıyor. Patron toplu sözleşme imzalanmadığı için güya bizi düşündüğünü söyleyerek net 1300 lira civarında avans dağıtıyor. Ama daha sonra geri almak üzere tabii. Son dönemde işten çıkarılan arkadaşlarımızdan bu parayı geri istediler. Göz boyamalara karnımız tok. İşçinin iradesine saygı gösterilsin. Gerekirse referandum sandığı koyulsun, işçinin oyları ile belirsizlik son bulsun. Biz avans değil hakkımız olan zammı istiyoruz.

Bosch'tan bir işçi

Son dönemde en çok işçi çıkarılan fabrikaların başında geliyoruz. Toplamda 2 bine yakın işçi çıkartıldıktan sonra sıranın beyaz yakalılara geldiğinden bahsediliyor. Sonuçta beyaz yakalılar da emekçi. Normal zamanda aramızda uçurumlar varmış gibi gözüküyor ama konu işten çıkartma olunca uçurum birden kapanıyor. Hepimiz gerçeğin farkına varıyoruz. Ama önemli olan beyaz yaka mavi yaka demeden birleşebilmek ve hakkımızı birlikte aramak.

Oyak-Renault'dan bir işçi

Ağır iş yapıyoruz. Emeğimizin karşılığını alamadığımız gib sağlığımızdan da oluyoruz. Özellikle taşlama sırasında ortalık toz duman oluyor. Ağzımızın burnumuzun içi simsiyah oluyor. Doğru düzgün havalandırma da yok yeterli korunma malzemesi de. Gözlük kırıldı yenisini bir hafta sonrasında alabildim. Biz Gemlik'te serbest bölgede çalışıyoruz. Patronlar bundan kârları için serbestçe sağlığımızla oynayabileceklerini anlıyorlar.

KemiMetal'den bir işçi

Alın terimizle ürettiğimiz otomobilleri satarak milyonlar kazanan patronlar bu yetmezmiş gibi maaşlarımız üzerinden de kâr etmeye devam ediyor. Bankaya yatırılan maaşlarımızı işleterek ekstradan kâr elde ediyorlar. Maaşların yattığı banka bu kârları elde etmenin karşılığında promosyon ödüyor. Ama bu paralar bankaya ettirdiğimiz kârın yanında devede kulak. TOFAŞ'ta olduğu gibi banka da patronun olunca daha da çok kâr ediyorlar. Mesela biz TOFAŞ'ta 175 lira promosyon alırken, Renault'da ve Bosch'ta bizdekinin iki katı rakamlardan bahsediliyor. Mesela ÇİMTAŞ'ta hiç promosyon yok. Ama hepsinde aynı sendika var. Sendika adaleti sağlamak için işçinin hakkını aramalı. Bizim maaşlarımızı işleterek milyonlar kazanıyorlar biz ise hakkımız olanı istiyoruz.

TOFAŞ'tan bir işçi

Levent Dölek

Marmara İletişim'i
Penguen Fakültesi
yaptırmayacağız!

Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde önce 8 araştırma görevlisi kademe durdurma cezası aldı, peşinden de Figen Algül ve Can Özbaşaran okuldan atılmak istendi. Figen ve Can'ın cezaları YÖK'e gönderildi. Son kararı Yüksek Disiplin Kurulu verecek. Hepsini Eğitim-Sen üyesi. Cezaların sebebi KESK'in 5 Haziran'da düzenlediği greve katılmak.

KESK'in 5 Haziran grevi emekçi düşmanı bir yasal düzenlemeye karşı organize edilmişti. Ama güzel bir tesadüfle Gezi ile başlayan halk isyanına denk geldi. Arkadaşlarımız kendileriyle ne kadar gurur duysalar azdır. Bu gurur aynı zamanda bilimi fil dişi kuleden halkın arasına indirmenin gururudur. Bugün bedel ödeyen bilim emekçileri, medyanın penguen belgeselleriyle iflas bayrağını çektiği günlerde, İletişim Fakültesi'nde özgürlüğün bayrağını yükselttiler. Bu bayrak üniversite-deki sermaye ajanlarını korkutmuştur.

Sermayenin üniversiteleri ticarileştirme saldırısının yeni bir cephesi Marmara'da açılmıştır. Bizi savaşa çağırıyorlar. Çağrılarını kabulümüzdür. Onlar kazanırsa Marmara İletişim şüphesiz ki bir penguen fakültesine dönüşecektir. Biz kazanırsak bilim ve özgürlük kazanacaktır.

Marmara İletişim'de yaşananlar sadece bir asistan kıyımı değil esas olarak sendikal örgütlenme hakkına yapılan bir saldırdır. Marmara'da araştırma görevlilerinin işlediği bir suç yoktur. 2547'ye göre de 657'ye göre de, 4688'e göre de, Anayasa'ya göre de, ILO sözleşmelerine göre de bir suçları yoktur. Sendikal hak ve özgürlüklerini kullanmışlardır. Ancak gerek İletişim dekanı Yusuf Devran, gerekse de Rektör Zafer Gül suç işlemektedir. Bu suç herşeyden önce sendikal hakların kullanılmasını engelleme suçudur.

Arkadaşlarımızın veremeyeceği bir hesap yoktur. Hukuki süreçlerden de alınlarının akıyla çıkacaklarından eminiz. Eğitim Sen 6 Nolu Şubemizin son kongresinde yönetime başarıyla seçilen hukuktan sorumlu sekreterimiz Barkın Asal, ilk değerlendirmelerinde hukuksal açıdan tamamen sakat bir disiplin süreciyle karşı karşıya olduğumuzu belirtti. Cezaların bir bir mahkemelerden döneceğine şüphem yok. Ancak bizim asistan mücadelesinde iyice bilinçlerimize kazınan birşey vardır ki o da hukuki mücadelenin ancak yardımcı bir araç olacağı esas olanın ise sınıf mücadelesi yöntemleri olduğudur. YÖK'ün Türkiye çapında asistan kıyımına girişmek üzere yönetmelik çıkardığı 2008 yılında fakülte fakülte gezerek Barkın'la birlikte anlattığımız buydu. Davalarımızı açtık. Ama kazanımlarımızı meydanlarda, Rektörlük binalarında gece boyu zaptettiğimiz konferans salonlarında, kurduğumuz çadırlarda elde ettik. Sebebi açık. Bir sınıf saldırısına ancak sınıf mücadelesi yöntemleriyle karşı koyulabilir.

Belki yine mahkemelerde kazanacağız. Ama yetinmeyeceğiz ve yetinmemeliyiz de. Çünkü Marmara'da asistan kıyımı yapanlar, örgütlenmeye ve mücadeleye karşı korkuyu hakim kılmaya çalışıyorlar. Faşistleri yedek güç olarak kullanmaktan çekinmiyorlar. Bu sürecin sonunda zihinlerde verilmiş olan cezaların, baskıların kalmasını istiyorlar. Hayır! Sürecin sonunda zihinlerde, örgütlü olmanın gururu, dayanışmanın gücü, haklılığın zaferi kalmalıdır.

2008'de asistan hareketi yükselirken Sinter Metal işçileri fabrika işgali yapmışlardı. Bu işgal, 5 Mart'taki (2009) büyük üniversiteyi terk etmeme eylemine ilham vermişti. Tarihin cilvesi midir bilinmez. Şimdi de Greif var. O halde yine eski anadan dededen kalma yöntemlere geri dönme zamanıdır. Grev hakkını grev yaparak koruyacağız. Biz emekçiler hesabımızı böyle sorarız.

Krizden çıkışta tek ilerici yol:

İşçi sınıfının halk
isyanı ile buluşması

Yolsuzluk ve rüşvet operasyonu ile başlayan süreç sadece AKP hükümetini köşeye sıkıştırmakla kalmadı, Erdoğan'ın karşı hamleleri hükümetin ötesine taşan bir devlet krizini gündeme getirdi. 17 Aralık'ta takip eden süreçte operasyonun Bilal Erdoğan üzerinden doğrudan Tayyip Erdoğan'a yönelmesinin karşısında AKP, devlet organlarında açık ve cepheden bir çatışmayı göze alarak karşı saldırıya geçti.

Devlet krizi ve
AKP'nin despotizm eğilimi

Polislerin, Başbakan'ın talimatıyla savcılarının gözaltı talimatlarını yerine getirmemesiyle çatışma en sıcak anlarından birini yaşıyordu. Ardından savcılar dosyadan el çektiler, polis teşkilatında olağanüstü hal ilan edildi. Gözaltılar engellendi ancak Suriye'ye giden TIR'ların durdurularak aranması üzerine polis teşkilatında binlerce kişi kızığa alındı ya da sürüldü. AKP'nin hallaç pamuğu gibi attığı polis teşkilatı artık tamamen Erdoğan'ın silahlı koruma ordusu görünümündedir.

Yargının, AKP tarafından denetim altına alınması için HSYK yasasında değişiklikler yapılmış ve kurul, yeni düzenlemelerle özel yetkili bakan haline getirilen Bekir Bozdağ'a bağlanmıştır. MİT yargı denetiminden bağımsızlaştırılarak adeta yasalarla korunan bir kontrgerilla örgütüne dönüştürüldü.

Yasama organı yani TBMM de, AKP'nin sayıca çoğunluk olmasının ötesine geçen bir denetim altına alınmak istenmektedir. Umut Oran'ın yolsuzlukla ilgili kendi verdiği önergeyi yine kendi sitesinde yayınlaması sansürlenmek istendi. Kılıçdaroğlu'nun grup konuşması

sırasında Meclis Televizyonu yayını kesti.

Nihayet yürütme organı olan Bakanlar Kurulu dahi adım adım işlevsizleşmekte tüm yürütme gücü başında Tayyip Erdoğan'ın bulunduğu Adalet Bakanı (Bekir Bozdağ), İçişleri Bakanı (Milletvekili dahi olmayan müsteşarlardan transfer Efkân Ala) ve MİT müsteşarından (Hakan Fidan) oluşan bir iç kabine tarafından üstlenilmektedir.

Tüm bunlar devlet krizinin AKP tarafından devlet üzerinde operasyon yaparak çözülmek istendiğini göstermektedir. Erdoğan köşeye sıkıştıkça devlet organlarını daha fazla kendi tekeline alma eğilimi gösteriyor.

AKP zayıfladığı için
saldırıyor

Erdoğan'ı güçlü bir padişah, bir diktatör olarak sunan Türkiye solunun aksine, biz her zaman AKP'nin zayıfladığını, özel olarak da ekonomik kriz dinamiklerinin hükümetin zayıf karnını oluşturduğunu vurguladık. Ancak zayıflık bu tür durumlarda siyaseten yumuşamayı değil sertleşmeyi getirebilir. Bugün de olan budur. Ayrıca Erdoğan zayıflayan konumundan hareketle yeni ittifak arayışlarına girmiş ve daha bir dönem önce karşı karşıya geldiği darbeci generaller, kontrgerillanın bir kanadı (Ergenekon sürecinde tutuklanarak yargılananlar) ve ulusalcılarla pazarlığa oturmuştur.

Erdoğan'ı baştan itibaren padişah, faşist ya da diktatör olarak tanımlayanlar şimdi açıkça bir tehlike olarak beliren despotizm eğilimi karşısında eski lafları tekrarlamaktan başka bir politika öneremiyorlar. Söz gelimi hala sandıkta AKP'yi geriletmekten ya da krizin derinleştiği anlarda erken genel seçimden bahsediyorlar.

AKP'nin gitmesi kadar
nasıl gideceği de önemlidir

Oysa mevcut anın dinamikleri, AKP'nin iktidarda kalması kadar devrilmesi durumunda da despotik bir burjuva rejimi olasılığını gündeme getiriyor. AKP'nin nasıl gideceği son derece önemlidir. Eğer hükümet yeni kasetlerin basıncıyla istifa eder ya da erken genel seçimlerle düşerse en yakın seçenek CHP ve MHP'nin AKP'nin muhtemel bölünmesinden arta kalanlarla bir milli mutabakat hükümeti için koalisyona yönelmesidir. İçişleri Bakanlığının faşist MHP'de olacağından kuşku duyulması gereken bu tür bir olasılığın sosyal demokrat manevralar yetmediğinde kitle

hareketini ezmek için despotik yöntemler kullanacağından emin olabiliriz.

Türkiye'nin Sisi adayı:
Necdet Özel

Ancak gelişmelerle birlikte devlet krizinin daha da derinleşmesi ve AKP'nin bir ölüm kalım mücadelesi içinde iktidara sarılarak çatışmayı büyütmesi halinde TSK'nın da devreye girmesi ihtimal dışında bırakılamaz. Bugün TSK'nın olayların kısmen dışında kalan görüntüsü bir yanılsama yaratmaktadır. Uzun bir dönem boyunca hiçbir siyasi açıklama yapmayan TSK'nın 17 Aralık'ın ardından Ergenekon ve Balyoz davalarını yakından izlediğini açıklaması ve MGK toplantısının ardından bu davalarda tahliyelerin önünü açan düzenlemelere gidilmesi TSK'nın sürecin aktif bir unsuru olduğunu göstermektedir. Bu süreçte emir komuta zincirinin tepesindeki isim olan Necdet Özel'in Erdoğan'la yakın bir görüntü vermesi bir askeri müdahale olasılığını zayıflatmaz tersine güçlendirir. Mısır'da darbe yapan General Sisi de devirdiği Muhammed Mursi'nin adamı olarak bilinmekteydi. TSK, devlet krizinin derinleştiği bir ortamda büyük burjuvazinin de nizamı sağlamak üzere görevi çağırmasıyla ve AB dahil Batı emperyalizminin desteğiyle ("uygar" denen dünyanın 27 Mayıs'tan 28 Şubat'a -12 Eylül dahil- tüm askeri darbe ve muhtıraları desteklemiş olduğunu hatırlamalıyız) pekala bir müdahalede bulunabilir. Bunun işçi sınıfı ve ezilenler açısından son derece gerici sonuçlar doğuracağını söylemeye bile gerek yok.

Tek ilerici yol

AKP'yi iktidardan uzaklaştıracak bir diğer yol Gezi ile başlayan halk isyanının işçi sınıfının yükselen mücadelesiyle buluşmasıdır. Ekonomik krizin etkileri kendini göstermeye başladı. İşçi sınıfı da yavaş yavaş kıpırdanmaya başlıyor. Greif ve Zentiva'daki fabrika işgalleri önemli birer işaret fişeği olarak görülmeli. Erdoğan'ın kontrol altında tuttuğu Hak-İş sendikası ve Türk-İş yönetimi şu ana kadar sınıf hareketini büyük oranda pasif tutmayı başardı. Ancak bu durum değişebilir. Aşağıdan gelen basınç tüm bürokratik kapakları patlatıp işçi sınıfını siyaset sahnesine taşırsa gerici alternatiflerin karşısında gerçek umut doğmuş demektir. İşçi sınıfıyla buluşan halk isyanı karşısında erken genel seçim ya da sandıkta AKP'yi geriletmek gibi politikalar ne AKP'nin ne de bürokratların yapamadığının sol tarafından üstlenilmesi demek olacaktır. Türkiye solu ve işçi hareketi burjuva rejiminin yeniden kurulmasına yedeklenmeye değil burjuvazinin gerici alternatiflerinin hepsinin gitmesi için işçi sınıfına öncülük etmeye hazırlanmalıdır.

Erdoğan'dan itiraflar

İnternete düşen ses kayıtları AKP hükümeti hakkında gündeme gelen yolsuzluk ve rüşvet iddialarının yanı sıra basına baskı ve sansür uygulamalarının yıllar içinde vardığı boyutları gözler önüne seriyor.

Rüşvet var, hırsızlık var, yolsuzluk var, iş takibi, basına baskı, yargıya müdahale her şey var. Her biri tek başına başbakanın ve hükümetin istifasını gerektirecek olaylar. Bu ses kayıtlarının gerçek olup olmadığı tartışması çoktan aşılmış görünüyor. Tayyip Erdoğan da iddialara cevap verirken savunma hattını dolandırıcılığı konu alan meşhur Türk filmi "Banker Bilo"daki gibi "yaptım ama sor bi niye yaptım" diyerek oluşturuyor.

Erdoğan'ın TÜRGEV ve rüşvet itirafı

Erdoğan'ın oğlu Bilal'le yaptığı konuşmada Bilal'in evinde bulunduğu anlaşılan ve gündüz vakti taşınması bile sorun olacak kadar büyük meblağlarda kara paranın aklanmaya çalışıldığı görülüyor. Tayyip Erdoğan aklamaya talimatını "hepsini sıfırla" diyerek veriyor. Ses kayıtları ortaya çıkınca Erdoğan seslerin kendisine ve oğluna ait olduğunu inkâr etmedi. Hatta, konu ile ilgili "devletin kriptolu telefonlarını bile dinlemişler" diyerek konuşmanın kriptolu telefondan yapıldığını kabul etmiş oldu. Ardından da bu konuyla ilgili suçladığı TÜBİTAK bünyesinde tasfiyele-re girişti.

Erdoğan, montaj yapıldığını öne sürdü. Ama hâlâ ses kaydının insanları asgari düzeyde tatmin edecek teknik bir analizi yapılmış değil. Ancak meselenin iç yüzünü en iyi Erdoğan biliyor. O yüzden de TÜRGEV vakfının işadamlarından topladığı paralarla ilgili olarak "Rüşvet nedir biliyor musunuz? Rüşvet bir memurla sivilin iş tutması demektir, onların arasındaki muamelenin adıdır" diyerek savunmaya geçiyor. Bu rüşvet tanımı ne hukuka ne de insafa sığar. Ama bir an rüşvet bu şekilde tanımlansa bile güya savunma yaparken Erdoğan, kendisinin bir memur olduğunu, üstelik verilen rüşvetin karşılığında sunabileceği imkanlar açısından en yetkili yer olan Başbakanlık koltuğunda oturduğunu unutup. TÜRGEV de sıradan bir vakıf değil. Yönetim kurulunda baş memur Erdoğan'ın oğlu Bilal, kızı Esra, damadının kız kardeşi (Şule Albayrak), halasının kocası (Ziya İlgen), dünürü (Reyhan Uzu-

ner) gibi isimler yer alıyor. Diğerleri de AKP'li üst düzey kişiler ya da birinci dereceden yakınları. Bir memura iş yaptırmak için oğluna para vermenin rüşvetten sayılmayacağı iddiasına kargalar bile güler. Dolayısıyla Erdoğan'ın rüşvet savunması aslında bir rüşvet itirafıdır.

Erdoğan'ın Halkbank'ta rüşvet itirafı

Yolsuzluk ve rüşvet operasyonunun simgesi haline gelen ayakkabı kutuları ve içinden çıkan 4,5 milyon dolar para da Erdoğan'a göre yolsuzluk değil. Erdoğan'ın savunması şu: "Yolsuzluk dendiğinde şunu anlıyoruz: devletin kasası soyuluyor mu soyulmuyor mu?" Devletin kasasını soymanın yolsuzluk ve hırsızlık olduğuna şüphe yok. Ancak yolsuzluk sadece devletin kasasını soymak değildir. Halkbank Genel Müdürü Süleyman Aslan'ın evindeki ayakkabı kutularından çıkan milyonların yardım parası olduğu iddia ediliyor. Oysa yardım toplamının prosedürü kanunla belirlenmiştir. Şeffaf ve hesap verilebilir olması şarttır. Bunun sebebi de yardım adı altında vatandaşın soyulmasının engellenmesidir. Herhangi bir dernek, vakıf vb. kuruluş izin almadan yardım toplamaya başlasın, bakan başlarına neler geliyor. Halkbank Genel Müdürü'nün evinden çıkan milyonların ne makbuzu ne kaydı var. Bu durumda Erdoğan'ın ayakkabı kutularına sahip çıkması başka hiçbir kanıtı gerek kalmadan yolsuzluğun itirafı anlamına gelmektedir.

Erdoğan'ın havuz itirafı

Ses kayıtları ile ATV-Sabah grubunun el değiştirmesi sürecinde iş adamlarından toplanan paralarla bir havuz oluşturuldu-

ğu ortaya çıktıktan sonra da Erdoğan aynı yolu izledi. Habertürk televizyonuna çıkıp olayı doğruladıktan sonra "havuz yok, hisselerini satmak suretiyle medya dünyasına girmek var" dedi. İtiraf niteliğindeki kıvrımlar bir yana Nihat Özdemir gibi iş adamlarının havuza para verdiklerini kabul ettiği ATV, A Haber, 24 TV, Sabah gibi medya kuruluşları, Ziraat Bankası, Emlak Konut, Halkbank, THY, Vakıfbank gibi dev kamu kuruluşlarının reklam bütçesinden aslan payını kapıp kaçtı bile. Havuzla oluşturulan medya böylece kamu kaynaklarının havuzculara aktarılması için kullanıldı.

Erdoğan'ın basına baskı ve sansür itirafı

Erdoğan'ın basın yayın organlarına yaptığı baskı herhangi bir kaset yayınlamadan önce de bir şekilde gazete okuyup televizyon izleyen herkesin malumu idi. "Alo Fatih" adıyla ünlü ses kaydında Erdoğan Habertürk Yönetim Kurulu Başkanı Fatih Saraç'ı arayarak Devlet Bahçeli'nin konuşmasını yayınladığı için fırçalıyor. Bu görüşme Erdoğan tarafından "ne var bunda, Fas'tan aradım uyardım" diyerek doğrulandı. Daha sonra Tayyip Erdoğan'ın Öcalan'la görüşmelerin yayın-

lanması dolayısıyla Milliyet sahibi Erdoğan Demirören'i ağılattığı ses kayıtlarının ardından Milliyet'ten ayrılan Genel Yayın Yönetmeni Derya Sazak olayı doğruladı. Başbakan'dan yalanlama gelmedi.

Erdoğan'ın yargıya baskı itirafı

En büyük skandallardan biri de Doğan Medya grubu ile ilgili mahkeme süreçlerine Erdoğan'ın doğrudan Adalet Bakanı Sadullah Ergin'i arayarak müdahale etmesi. Bu konuyla ilgili ses kayıtlarının çıkmasının ardından A Haber'e yaptığı açıklamada Başbakan, konuşmayı doğruladı ama montaj olduğunu iddia etti. Konuşmada Erdoğan'ın beğenmediği kararı veren hakim hakkında Adalet Bakanı, "Alevi" tanımlamasında bulunuyordu. Erdoğan'ın ısrarla montaj dediği ve kısırtma amaçlı eklendiğini söylediği bu ifade Sadullah Ergin tarafından bizzat doğrulandı. Ergin, Alevi sözünün kötü anlamda kullanılmadığını söyledi. Oysa 2010'da Ergenekon davası kapsamında eski adalet bakanı ve Alevi olan Seyfi Oktay'ın gözaltına alınmasından sonra Erdoğan, HSYK değişikliğinin oylanacağı referandum için çıktığı meydanlarda "dedelerden talimat alma dönemi bitecek" diye bağırıyordu.

Erdoğan'ın yeni kasetler itirafı

Pislik her tarafa saçılmış bir halde iken, ne yaptığını en iyi kendisi bilen Erdoğan, yeni kasetler çıkacağını önceden haber verdi. Korkumuz yok diyen Erdoğan, kasetlerde adının geçeceğini düşündüğü kimselere de korkmayın mesajı verdi. Erdoğan'ın verdiği güvence "gerekirse Facebook ve Youtube kanallarını kapatırım" şeklinde oldu. Bu çıkış Erdoğan'ın daha önce hâkim ve savcılar üzerinde kurduğu baskıların uzantısı olarak pisliklerini örtmek için açıkça despotik önlemler almaktan çekinmeyeceğini bir kez daha gösteriyor. Ama dedik ya yaptığını en iyi Erdoğan biliyor. O yüzden de "korkmuyorum, korkmayın" diyor ama bal gibi korktuğunu itiraf etmiş oluyor.

**Erdoğan:
"Evlatlarıma
helal lokma
yedirmedim!"**

Tayyip Erdoğan'ı "Allah söyletti!" Eskişehir mitinginde yaptığı konuşmada, evlatlarına haram lokma yedirdiğini söylemek isterken dili sürçtü ve şöyle söyledi: "Sen, benim evlatlarıma helal lokma yedirmedim halde, evlatlarıma da haramdan bahsedecek kalitede de değilsin." Hatırlanacağı gibi, Devlet Bahçeli de halka "30 Mart'ta AKP'yi de, MHP'yi de" başından atmasını tavsiye etmişti. Bilinçaltı!

Görüntü geliyor, geleceğini açıklayan da Erdoğan!

Erdoğan son günlerde yaptığı bir konuşmada tam tamına şöyle dedi: "Bu olaylar içerisinde sadece dinleme de yok, aynı zamanda görüntüleme de var. Hele hele bu görüntüleme, ahlaki değerleri tamamen yok farz eden, yani bir ailenin mahremine girecek kadar olan, aile dışında ilişkileri dahi görüntülemek suretiyle bunu da sosyal medyadan yayınlama hakkını size bir internet anlayışı veriyorsa kusura bakmayın ben böyle bir interneti kabul etmiyorum." Böylelikle ortalıkta dolaşan "yakında görüntülü kasetler geliyor" söylentisini doğrulamış oldu. Hazırlan!

Erdoğan halkı görüntüler ortaya çıktığında yapacağı savunmaya hazırlıyor. "Aile" ve "mahrem" kavramlarının arkasına sığınacak. Ama bu ne gösteriyor? Erdoğan bu görüntülü kayıtları görmüş durumda. Ama sanal dünyanın niteliği dolayısıyla yayınlanmasını engelleyemeyecek. Aslında kendisinin siyasi bakımdan tükendiğini en iyi bilen de o!

Erdoğan'ın cümlesinde bir de "aile dışından ilişkiler"den söz ediliyor. Yine dili sürçtü, istemeden ağzından mı kaçtı acaba? Tabii, kendi standartlarına göre böyle şeyler varsa, "ne özeli, genel genel" olur.

Erdoğan-Koç görüşmesi ikinci Dolmabahçe mi?

Mart başı, 17 Aralık'tan beri yaşanmakta olan büyük altüst oluşa yeni boyutlar kattı. Tayyip Erdoğan-Mustafa Koç görüşmesi (2 Mart) bir yandan, İlker Başbuğ (7 Mart), bir dizi Ergenekon sanığı (10 Mart) ve kontrgerillanın simge adı Veli Küçük'ün (11 Mart) salıverilmesi öte yandan, siyasi hayatta yepyeni bir çerçeve yarattı. Bu iki olayın, yani Erdoğan-Koç görüşmesi ile Ergenekoncuların salıverilmesinin birbirini izlemiş olması genellikle üzerinde durulmayan bir şey. Oysa, arada pek âlâ bir ilişki olabilir. Bunu anlamak için Erdoğan-Koç görüşmesi üzerinde dikkatli biçimde durmak gerekir.

Barzani: "Hâmili kart Mustafa Koç yakınımıdır!"

Türkiye, siyasi hayatı bakımından tam bir tuhafıklar diyarı oldu. Ülkenin toplam üretiminin neredeyse yüzde 10'unu kontrol eden bir kapitalist, kendi ülkesinin başbakanıyla görüşebilmek için, Irak Kürdistan Bölgesi Başkanı Barzani'ye başvuruyor! Bunu Erdoğan açıkladı, Mustafa Koç yanlanmadı. Koç'un ancak Barzani'yi araya koyarak başbakandan randevu kopartabilmesi, hükümetin Kerkük petrollerine ve Musul-Kerkük yayılacılığına ne kadar değer verdiğinin yaşayan delili olarak görülmeli.

Bu tuhaf ayrımın ötesinde, görüşme talebinin Erdoğan'dan değil Koç'tan geldiği açıklığa kavuşmuştur. Peki, Koç muhatabına ne söylemiş, ondan ne istemiş olabilir? Herhalde, Türkiye altüst olmuşken, devlet krizi her an hükümetin, hatta düzenin çöküşünü olasılık dâhiline sokmuşken, Erdoğan'ın söylediği gibi, bir yıldır kendisiyle görüşmemiş olan başbakandan Kocaeli Yeniköy'deki büyük yatırımlarından bahsetmek üzere Barzani aracılığıyla randevu alacak kadar büyük zahmetlere girmesi bütünüyle gerçeküstü bir açıklama

olur. Bir de görüşmenin hemen öncesinde Hürriyet gazetesine uzun zamandır ilk kez röportaj verdiği ve bu röportajın manşetten yayımlandığı hatırlanırsa.

Öyleyse nedir görüşmenin içeriği, amacı, Koç'un hedefi? Bu sorunun bütünsel cevabı belki de asla öğrenilemeyecek. Bugün zaten iki taraf da açıklama yapmış değil. Başbakan'ın Kocaeli Yeniköy yatırımını açıklaması, doğru olmak bir yana, konuşulanların üstünü örtme çabası olarak görülmeli.

Adalet Bakanı, AKP'li milletvekillerini aldattı mı, yoksa arada değişen bir şey mi var?

Belki işe şuradan başlamak mümkün. Milletvekili ve gazeteci Şamil Tayyar, Ergenekon konusunda en faal AKP'lilerden biri olarak, bir dizi Ergenekon sanığının salıverilmesi üzerine isyan etti. Tayyar şöyle diyor: "Tahliyeleri hukuka uygun bulan Adalet Bakanı teklif meclise geldiğinde Ergenekon sanıkları yararlanamaz diyordu. Bakanım kandırıldık mı?" Bu bize şunu hatırlatmalı: Tayyip Erdoğan, Türkiye Barolar Birliği Metin Feyzioğlu ile Ergenekon sanıklarının tutukluluğunun kaldırılması konusunda görüşme yaptığında olumlu bir tonla konuşmuş olsa da, Feyzioğlu'nun formülü ile meclise gelen ve Özel Yetkili Mahkemeleri kaldıran yasada tahliyelere ilişkin bir hüküm yer almamıştı. Bu da Ergenekoncuların tepkisini çekmişti. Erdoğan muhtemelen en azından 30 Mart'a kadar Ergenekoncu kanadın umudunu kendisine bağlaması için manevra yapıyordu. Peki, arada ne oldu da şimdi İlker Başbuğ'dan Doğu Perinçek'e, Veli Küçük'ten Yalçın Küçük'e bir sürü tutuklu salıverildi?

Buna "Anayasa Mahkemesi karar verdi" veya "yeni yasanın beş yıl kuralı uygulandı" diye cevap vermek, işin kolayına kaçmak ve Türkiye'de yargının kararlarının pazar-

lıklardan, talimatlardan, eski Adalet Bakanı'nın bir tepede Erdoğan'la Yargıtay'ın bir kararına müdahaleyi konuşurken söylediği gibi hükümetin "hassasiyetleri"nden bağımsız olacağına hayal etmek olur. Anayasa Mahkemesi, Başbuğ'un haklarının ihlal edilmiş olduğunu neden şimdi düşündü? Daha önemlisi, beş yılı doldurdukları gerekçesiyle salıverilenler var, ama beş yılı doldurmaktan çok uzak olanlar da var tahliye edilenler arasında. Yani hukuki açıdan bakıldığında, bu tahliye dalgasının neden şimdi ortaya çıktığını açıklamak çok zor. Ortada bir siyasi pazarlık olduğu hemen hemen kesin.

Erdoğan-Koç görüşmesinde Ergenekon konuşuldu mu?

Bu siyasi pazarlığın Erdoğan-Koç görüşmesinde yapılmış olması en azından bir ihtimaldir. Her şeyden önce tartışılmaz bir gerçeği ortaya koyalım. Bir hafta gibi kısa bir süre içinde, Tayyip Erdoğan on bir yıldır mücadele ettiği kampın iki ayrı unsuru ile en azından ateşkes anlamına gelebilecek iki gelişme olmuştur. AKP'nin, 11 yıllık iktidarının değişik aşamalarında Batıcı-laik burjuvazinin en kudretli iki gücü olan TÜSİAD ve Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) ile kapışmış olduğunu cümle âlem biliyor. Şimdi, birinin en güçlü temsilcisiyle krizin tam orta yerinde yarı gizli bir görüşme yapıyor, ötekini en önemli şahsiyetlerini salıveriyor. Erdoğan en azından ayrı ayrı, eski düşmanlarıyla barışıyor. Bizim sorguladığımız ihtimal, bu barışmanın ayrı ayrı mı yoksa bir bütünü ayrılmaz parçaları halinde mi olduğu. Yani Gerçek gazetesinin Metin Feyzioğlu'nun ilk açıklamasından bu yana sözünü ettiği AKP-Ergenekon ittifakının artık bir AKP-TÜSİAD-TSK ittifakına dönüşüyor olup olmadığı. Bir Erdoğan-Koç-Başbuğ cephesinin doğuyor olup olmadığı.

AKP'nin Ergenekon sanıklarının tutukluluğunu kendi yasasıyla kaldırmayıp bunun inisiyatifi yargı sistemine bırakmış olması görüntüsü, AKP açısından elindeki bir kozu kullanırken karşılığında yeterince prestij kazanma olanağını kaçırmak anlamına geliyor. İşte bu yüzden Erdoğan'ın başta Başbuğ olmak üzere Ergenekon davası sanıklarının Erdoğan-Koç görüşmesinin hemen ardından salıverilmesi, ciddi soru işaretleri uyandırıyor. Erdoğan neden kozunu elinde tutma kararından aniden caymıştır?

Mustafa Koç Erdoğan'a durumun ne kadar tehlikeli olduğunu izah edip TSK ile bağların sağlam biçimde kurulabilmesi için bu adımın aciliyetini mi vurgulamıştır? Şayet Erdoğan o toplantıda kendisine sunulan gerekçelerle Ergenekon sanıklarının salıverilmesine ikna olduysa Mustafa Koç karşılığında Erdoğan'a ne vaat etmiştir?

Öyle anlaşılıyor ki, Erdoğan-Koç görüşmesinin içeriğini uzun bir süre boyunca bilemeyeceğiz. Mayıs 2007'de Erdoğan ile o dönemin genelkurmay başkanı olan Yaşar Büyükanıt arasında yapılan Dolmabahçe görüşmesinin içeriğinin, bu iki kişi ile birlikte "mezara gideceği" söylenmişti. Bu görüşme de öyle mi olacak bilmiyoruz. Ama şurası açık: 2007 Dolmabahçe görüşmesi AKP'nin TSK üzerinde, daha genel olarak Batıcı-laik burjuva kampı üzerinde üstünlük sağlama sürecinde dönüm noktasıdır. TSK kadrolarını hedef alan bütün büyük davalar bundan sonra gelmiştir. TSK'nın Erdoğan yanlısı bir genelkurmay başkanının yönetimine geçmesi, bu görüşmenin yarattığı koşullarla mümkün olmuştur. Şimdi Erdoğan-Koç görüşmesi de bu mücadelenin sonuna ve AKP ile Batıcı-laik burjuva kampın barışmasına işaret ediyor olabilir.

Kimileri Koç'un Hürriyet'e verdiği röportajda diplomatik bir dille de olsa Tayyip Erdoğan'ı kararlı bir tonda eleştirmesine ve uyarmasına bakarak bu tür bir anlaşmaya ihtimal vermeyebilir. Oysa bu röportajın Erdoğan görüşmesi ile tam aynı günlere rastlatılması, bu kararlı tonun tam da halkın bir anlaşma yapıldığını anlayamaması amacıyla kullanıldığını düşündürüyor. Burjuvazi, ABD'nin Arap devrimi karşısında benimsediği "düzenli geçiş" stratejisini benimsiyor gibi görünüyor.

Kirli ittifaka karşı doğru tutum: #hepsigitsin!

Henüz yapılan anlaşmaların doğrultusunda tam bilemiyoruz; ama kirli bir ittifakın belirtileri artıyor. Burjuvazi ve ordu, Türkiye'nin istikrarsızlığının kendi iktidarını tehdit edebilecek boyutlara ulaşmış olduğunu görmektedir. Ayrıca bu istikrarsızlığın her an içinden çıkılmayacak kadar derin bir ekonomik krize yol açabileceğini de bilmektedir. Dolayısıyla, yıllardır aleyhine çalıştığı Tayyip Erdoğan hükümetinin içine düştüğü bu zor günlerde devleti tahkim etme kaygısıyla barış çubukları yakmaktadır. Öte yanda CHP cemaatle birlikte yürümekte ve halkın geleceğini Sarıgül'lere teslim etmekte hiçbir sorun görmüyor. Bu durum karşısında doğru yol Gezi'nin yoludur, isyanın yoludur, halkın yoludur. İsyani emekle büyütmenin ve Kürtlerle buluşturmanın yoludur. Hepsi gitsin demektir.

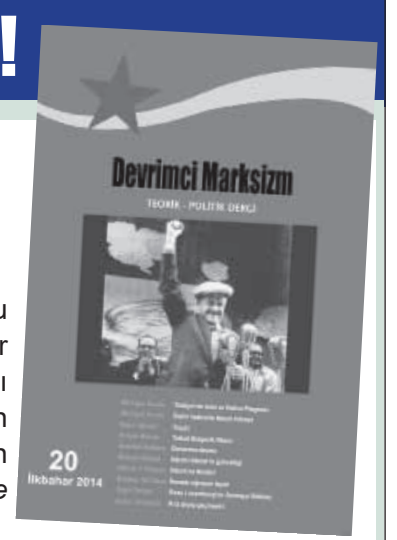
Devrimci Marksizm'in yeni sayısı çok yakında kitapçılarda!

**Devrimci
Marksizm**

İlkbahar / Yaz 2014 Sayı: 20

İÇİNDEKİLER:

DM Yayın Kurulu - Türkiye'nin krizi / Halkın Programı • DM Yayın Kurulu - Stalin Hakkında Nâzım Hikmet • Nâzım Hikmet - Troçki • Sungur Savran - Tutsak Bolşevik Nâzım • Abdullah Köktürk - Donanma davası • Mehmet Akkaya - Nâzım Hikmet'in güncelliği • Hikmet Yaşar Yenigün - Nâzım ve Muhsin • Sait Almış / Mehmet İnanç Turan - Lenin'in son yazıları ve mektupları • Özgür Öztürk - Rosa Luxemburg'un *Sermaye Birikimi* • Kurtar Tanyılmaz - Kriz deyip geçmeyin

Bir geçiş talebi olarak kurucu meclis

Kurucu Meclis, 1789 Fransız Devrimi'nde ortaya çıkmış bir olgudur. Fransa'da devrimin anayasal bir cumhuriyetle taçlanması baş rolü oynayan parlamenter yapının adıdır. Fransız Devrimi'nden sonra tüm dünyada demokrasi mücadelesi veren halk kitleleri için kurucu meclis talebi büyük bir önem taşımış, halkın kendi geleceğini belirleme özleminin ifadesi olmuştur.

Tarihin şimdiye kadar yaşanmış en büyük işçi devrimi olan 1917 Ekim Devrimi'ne giden yolda da Kurucu Meclis talebi son derece önemli bir rol oynamıştır. 1917 yılının başlarında Emekçi Kadınlar Günü'nde patlak veren işçi eylemlerinin bir ayaklanmaya dönüşmesiyle Çar'ın devrilmesinin ardından burjuvazinin temsilcilerinin hâkim olduğu bir geçici hükümet kurulmuş ve bu hükümet yeni düzenin kurulması için bir Kurucu Meclis oluşturma sözü vermişti.

Bolşevikler ve kurucu meclis

Her ne kadar Çarlık rejimini deviren işçi sınıfının kolektif eylemi olmuşsa da Rusya'da burjuvazi iktidara yükselmiş ve esas olarak demokrasi yönünde değil devrimin aşağıdan gelen baskısını durdurma yönünde irade göstermişti. Burjuva Geçici Hükümet, Lenin'in **burjuva demokrasinin en ileri biçimi** olarak tarif ettiği Kurucu Meclis'in toplanmasına ayak diriyordu. Kurucu Meclis'in devam etmekte olan savaş (I. Dünya Savaşı) bitmeden toplanamayacağını söyleyerek halkın demokrasi talebini belirsiz bir tarihe erteliyordu.

Şubat devrimi ile birlikte burjuvazi hükümet olmuşsa da devrimde işçi sınıfının karar organları olarak öne çıkan sovyetler (işçi, asker ve köylü konseyleri) bir **ikili iktidar** durumu yaratmıştı. Lenin, devrimin ardından Rusya'ya döner dönmez bu ikili iktidar durumunu tahlil etmiş ve Bolşeviklere, Geçici Hükümetin desteklenmesinden ibaret bir demokratik programın ötesine geçerek "tüm iktidar sovyetlere" şiarını benimsetmişti. Bolşevikler sovyetlerin iktidarı için mücadele ediyorlardı. Ancak işçi sınıfının öncüsünü örgütleyen Bolşevikler ne sovyetler içinde çoğunlukta, ne de halkın büyük çoğunluğunu oluşturan köylü kitlelerini peşlerinden sürükleyebiliyorlardı. Halk yığınlarında siyasal bilinç burjuva parlamentarizminin sınırlarını bütünüyle aşmış değildi ve bu durumda Kurucu Meclis, Bolşeviklerin de halk nezdinde burjuvazinin iki yüzünü teşhir etmek amacıyla benimsediği bir şiar oldu. Ancak Bolşevikler, Kurucu Meclis'in toplanmasını sovyetlerin siyasi eylemine bağlayarak diğer küçük burjuva muhalefet partilerinden ayrılıyordu. Bolşevikler halkın taleplerini elde etmesi için Kurucu Meclis'i pasif biçimde beklemelerini söyleyen akımlardan farklı olarak fabrikalarda işçi denetimini ve köylülerin toprak

işgallerini savunarak halkın devrimci eylemini Kurucu Meclis'in tek güvencesi olarak savunuyordu.

Lenin "Rusya'da Siyasal Partiler ve Proletaryanın Görevleri" başlıklı makalesinde "Kurucu Meclisi toplamak gerekir mi?" sorusuna farklı partilerin verdiği cevapları şu şekilde tasnif etmişti:

"A- Kadetlerin (Burjuva anayasacılar) sağındakiler. Hayır. Çünkü bu meclis büyük toprak sahiplerine zararlı olabilir. Ortalık karışık, Kurucu Mecliste, köylüler, toprak sahiplerinin bütün arazilerini ellerinden almaya karar verebilirler.

B-Kadetler. Evet ama tarih saptanamaksızın. Bu konuda profesörlerle ve hukukçularla uzun uzun görüşmek gerekir, çünkü birincisi Bebel bile hukukçuların yeryüzündeki insanların en gericileri olduklarını söylüyordu ve ikincisi bütün devrimlerin deneyimi, halkın özgürlüğü davasının profesörlere güvendiği andan itibaren kaybolmuş olduğunu öğretiyor.

C- Sosyal Demokratlar ve Sosyalist Devrimciler. Evet, en yakın zamanda toplanmak gerekir. Toplantı tarihi saptanmalıdır. Daha önce 'irtibat komisyonu'nda iki yüz kez bunun sözünü ettik ve hemen yarın iki yüz birinci kez ve artık son kez olarak yeniden sözünü edeceğiz.

D- Bolşevikler. Evet, en yakın zamanda. Ama, Kurucu Meclisin toplanmasının ve çalışmalarının başarısının bir tek güvencesi vardır: bu da işçi, asker, köylü vb. vekilleri sovyetlerinin gücünün sayıca artmasında ve kuvvetlenmesindedir; tek gerçek güvence olan işçi yığınlarının örgütlenmesi ve silahlanmasıdır."

Lenin'in ve Bolşevikler sovyetlere dayanan bir iktidar için mücadele ediyorlardı. Ancak buna geniş halk kitlelerini de ikna edebilmek için proleter olmayan ama burjuva parlamentarizminin sınırlarını zorlayan (Lenin'in tanımla "burjuva cumhuriyetinde demokrasinin en yüksek biçimi" olan) Kurucu Meclis talebini savunuyor ve bu şekilde burjuvaziye ve küçük burjuva muhalefetini teşhir etme olanağına kavuşuyordu. Böylece kitleler Kurucu Meclis için mücadele ederken sovyetlerin ve işçi sınıfının devrimci eyleminin tek gerçekçi alternatif olduğuna eylem içinde ikna olacaktı.

Öyle de oldu. Kitleler adım adım Bolşeviklerin devrimci programı doğrultusunda seferber oldular. Ekim Devrimi ile tüm iktidar sovyetlere geçti ve Lenin'in tüm berraklığıyla öngördüğü gibi Kurucu Meclis seçimleri ancak Sovyetlerin iktidarı almasının ardından yapılabildi. Kurucu Meclis seçimleri Ekim Devrimi'nden aylar önce belirlenmiş listeler üzerinden yapıldığından devrimden sonra işçi sınıfının siyasette kazandığı ağırlığı yansıtmadığı gibi işçi demokrasinin organları olan sovyetler karşısında ileri bir demokrasiyi değil geri

bir burjuva biçimini temsil ediyordu. Bolşevikler seçimlerde köylülüğe dayanarak çoğunluğu elde eden karşı devrimci partilerin devrimi boğmak için Kurucu Meclis'i kullanmalarına izin vermedi ve bu meclisi kapatarak sovyetlere dayanan işçi demokrasisini hakim kıldı.

IV. Enternasyonal ve kurucu meclis

Bolşeviklerin Kurucu Meclis meselesine yaklaşımı, burjuva devriminin sosyalist devrime dönüşmesinde kitlelerin mevcut bilinç düzeyinden hareket eden ama burjuvazinin gerçekleştiremeyeceği şekilde formüle edilen taleplerin önemini tüm açıklığıyla ortaya koymaktadır. Bu metod önce Komünist Enternasyonal'in Üçüncü ve Dördüncü Kongreleri tarafından komünistlerin yeni bir mücadele yöntemi olarak ortaya atılmıştır. Daha sonra da Ekim Devrimi'nin Lenin'le birlikte önderliğini yapan Trotskiy tarafından Geçiş Programı adıyla geliştirilmiş, sistemleştirilmiş ve IV. Enternasyonal'in programı olarak kabul edilmiştir. Geçiş Programı'nda öne çıkarılan biri dizi talebin yanında Kurucu Meclis sloganının özellikle geri ülkeler için geçerliliğini koruduğu tespiti yapılmıştır. Geçiş Programı'nda demokratik programın parçası olan Kurucu Meclis er geç sovyetler tarafından devrilmek üzere savunulmaktadır. Zira "demokratik devrimin bir sonuca varmasını ve böylece sosyalist devrim döneminin açılmasını yalnızca Sovyetler sağlayabilir." (Geçiş Programı)

Kurucu Meclis perspektifi geri ülkeler dışında burjuvazinin bonapartist ve faşist eğilimler gösterdiği ülkelerde bonapartistizm ve faşizme karşı burjuva demokrasinin savunulması bağlamında, burjuvazinin yasama ve yürütme görevi gerici biçimde tek elde toplama girişimlerine, militarizme, başkanlık sistemine ve senato benzeri yapılara karşı çıkan bir yaklaşımla beraber öne sürülmüştür. IV. Enternasyonal'in bonapartistizm ve faşizm tehdidinin yükseldiği Fransa için benimsediği "eylem programı"nda otoriter devlette karşı, 18 yaşını geçmiş olmak dışında hiçbir sınırlama olmaksızın oy kullanarak seçmenler tarafından seçilen, geri çağırılabilir ve kalifiye işçi ücretinden fazla ücret almayan vekillerden oluşan, yasama ve yürütme bünyesinde birleştiren demokratik bir meclis savunusu yapılmıştır. Fransa için eylem programında tüm bu demokratik önlemler Bolşevik mirasa uygun olarak faşizme karşı işçi ve köylülerin silahlanması ile birlikte savunulmuştur.

Kurucu Meclis şiarı bugün de sovyet türü proleter iktidar organlarının henüz olgunlaşarak idareyi eline alacak hale gelmediği durumlarda bir geçiş talebi olarak kullanılabilir bir politik taktik olarak görülmelidir.

Sungur Savran

Berkin'in yolu

Maalesef solun büyük çoğunluğu anlayamıyor, ama burjuvazi gayet iyi anlıyor: Türkiye'nin başına bela olan Tayyip Erdoğan'dan kurtulmanın iki yolu var. Bunlardan biri, ABD Büyükelçisi Francis Ricciardone'nin Fethullah Gülen ve Mustafa Sarıgül ile birlikte paketlediği, gizli görüşmelerde Kılıçdaroğlu'na dikte ettiği yol: Gül-CHP-cemaat-MHP-Sarıgül yolu. Plana göre, bu Amerikan muhalefeti cemaatin kasetleri aracılığıyla Erdoğan'ı nakavt ederse, bir Milli Koalisyon ya da teknisyenler hükümeti Türkiye'yi erken genel seçime götürecektir. Bütün kaset darbelerine rağmen Erdoğan düşürülemezse, koalisyon 30 Mart'ta İstanbul'u ve Ankara'yı alacak. Üç büyük şehri ele geçirince iktidara aday olacak. Sarıgül süratle CHP'nin başına tırmanacak. Hangi yöntemle olursa olsun ulaşılabilecek olan erken genel seçimde, Amerikan muhalefeti iktidara yükselecek. Gül cumhurbaşkanı, Sarıgül başbakan olacak. **Gülen de halifelğe adaylığını sürdürecektir!**

Solun büyük çoğunluğunun anlamadığı bu değil. Planın bu olduğunu bal gibi anlıyorlar, ama CHP'yi desteklemek işlerine geldiği için anlamazlıktan geliyorlar. Erdoğan'a alternatif olarak çıkarılan bu muhalefetin gericiğini kitlelere anlatmıyorlar. Solun anlamadığı şey, ikinci bir yolun mevcut ve mümkün olduğu: büyük halk kitlelerinin ayaklanarak Erdoğan'ı devirmesi! Anlamamasının da iki temel nedeni var. Bir, çoktan parlamentarizmin batağına saplanmış olması. Yani bütün politik mücadeleleri sonunda mutlaka parlamentoya bağlaması. İki, Türkiye'nin içinden geçmekte olduğu krizin büyüklüğünü kavrayamaması. 31 Mayıs-1 Haziran dönüm noktasından beri Türkiye öyle bir krize girdi ki, bu yeni dönem her an halkın yeniden ayağa kalkmasına yol açabilir. Solun anlamadığı bu. Sol, artık diyalektiği çoktan tavan arasındaki sandıklarda eski fotoğraflarının da altına kaldırmış olduğu için sadece gözlerine inanıyor. Kitleler sokakta değil ya, demek ki halkın kendi çözümü mümkün değildir. O zaman... Amerika'nın yolunun peşine takılabiliriz!

Berkin kardeşimize yapılan dev cenaze, daha da ötede Türkiye'nin 34 ilinde yapılan kitlesel eylemler ve bu eylemlere katılan kitlenin ruh durumu, bu ikinci yolun nasıl da elle tutulur bir ihtimal olduğunu yeniden ve açıkça ortaya koydu. Biz onun için bu ikinci yola **Berkin'in yolu** diyoruz. Kitleleri halk isyanının en öfkeli günlerine yeniden döndürmek için bir kıvılcık yetiyor, bu ortaya çıktı. Üstelik kitleler şimdi çok daha bilmiş bir ruh durumuna sahip, çünkü geride cinayetler ve hırsızlıklar var! Halk hareketinin karşısında itibarı beş paralık olmuş bir adam var! Halkın yeniden isyan etmemesinin iki nedeni var sadece: polis şiddeti karşısında çekingenlik ve Erdoğan'ın kasetlerle zaten düşme ihtimali. Ama bu iki faktörün etkisinin ortadan kalkması her an olanaklıdır. Su kaynama noktasına yaklaşmıştır.

Burjuvazi ve devleti bunu anlıyor. Ve tabii bu ihtimalden dehşete düşüyor. Ordu yıllardır darbe üstüne darbe yedi. Polis son aylarda darmadağın edildi. Yargı yaralı ve ürkek. Kısacası bir halk ayaklanması karşısında devlet hiç olmadığı kadar zayıf. Öte yandan, ekonomik kriz yaklaşıyor. Şayet işçi sınıfı halk isyanı doğrultusuna girerse, isyan ile bu sefer başa çıkmak son derecede zor olur. Bir de Kürt halkının "çözüm süreci"nden umudu kestiğini düşünün. Devlet zayıf, halk ürkütücü. Burjuvazinin korkmakta sonuna kadar hakkı var.

Bu korku, Türkiye'nin halk isyanından ve ardından 17 Aralık'tan bu yana içinde debelenmekte olduğu krizden çıkış için bir üçüncü yolu ortaya çıkarıyor: devleti tahkim ederken Erdoğan'ı ayakta tutmak; ama adım adım etkisizleştirmek. İşte AKP-Ergenekon ittifakı bunun için ortaya çıktı. Mustafa Koç Tayyip Erdoğan'la bunun için görüştü. Kılıçdaroğlu Berkin'in cenazesinden önce halka bu yüzden "aman ortalığı karıştırmayın" anlamına gelen manasız mesajlar gönderdi. Erdoğan-Koç-Başbuğ yolu, ötekilerden Erdoğan'ı kurtarmasıyla ayrılan üçüncü yol oluyor.

Biz Berkin'in yolcusuyuz! Greif işgali varken, Berkin'in yaşlıları, ağabeyleri ve ablaları, Türkiye'nin sömürülen ve ezilen büyük kitleleri böylesine öfke dolu iken bizim yolumuzun da gerçekçi olduğu ortaya çıkacaktır. İş ki o yolun siyasi öncüsü inşa edilebilir.

Zalime karşı başkaldırının, isyanın bayramı Newroz kutlu olsun!

2013 Newrozundan bir yıl sonra Kürt sorunu

Bir yıllık yalnızlık

2014 Newroz'u "çözüm süreci" olarak anılan gelişmelerin bilançosunun çıkarılması açısından uygun bir nokta. Çünkü bundan tam bir yıl önce, 2013 Newrozunda Diyarbakır'da yapılan dev kutlamada Abdullah Öcalan'ın silahlı mücadelenin sona erdiğine, barışçı bir mücadele döneminin açıldığına ilişkin mesajı okunmuştu. Bir yıllık bilanço, "çözüm süreci"ne ilişkin o dönemde yaratılan umutların ne kadar boş olduğunu ortaya koyuyor.

O dönemde sürecin üç aşamadan oluşacağı, PKK'nin yurtdışına çekilmesini içeren ilk aşamadan sonra ikinci aşamada yasal değişikliklerle Kürt sorununun çözümünün temellerinin atılacağı, üçüncü aşamada ise PKK'nin silah bırakacağı söyleniyordu. Bir yıl sonra yasal değişiklikler bakımından geldiğimiz yer, x, q ve w harflerinin özgürleşmesidir! Öcalan'la görüşülüyor, ama bütün yetki Erdoğan'ın iki dudağı arasındadır. "Akil insanlar" adı altında bir şov yapılmadı değil, ama faydasını bilen henüz çıkmadı. Hükümetin tavrı o kadar kayıtsız, o kadar hoyrat ki, ikinci aşamadan o kadar eser yok ki, PKK de birinci aşamayı durdurdu. Yani ikinci aşamaya geçilmesi bir yana, ilk aşama bile tamamlanmadı!

Kürt hareketi bütün bu süre boyunca "süreç" dedi. Ama hükümet bu konuda hiçbir şey yapmadı. Yani Kürt hareketi bir yıl boyunca çözümü kendi başına aradı. Bir yıl boyunca koskoca bir yalnızlık!

Kaçan fırsatlar

Oysa bu bir yıl içinde Türkiye'de neler oldu! Önce 1 Haziran'da başlayıp inşili çikışlı biçimde Eylül ayına kadar devam eden bir halk isyanı yaşandı. Kürt hevalerimiz Gezi ile başlayan halk isyanı konusunda çelişik açıklamalar yapmaya devam ediyorlar, ama bir hakikat yadsınamaz biçimde ortada duruyor. Türkiye'nin Batısında, özellikle İstanbul'da Kürt katılımının düzeyi konusundaki tartışmada kim haklı olursa olsun, Kürt bölgesinde, özellikle Diyarbakır'da hareket asgari düzeyde kalmıştır. Bu o kadar büyük bir isyandı ki, şayet Diyarbakır'ın Dağkapı Meydanı Gezi Parkına paralel olarak bir hareket başlatsaydı, Tayyip Erdoğan çoktan düşmüştü!

Bunu halk isyanının etkisi altında iktidar blokunun orta yerinden çatlaması ve 17 Aralık sonrası yaşanan iç savaşın iç savaş izledi. Artık üç aya yaklaşan bu süreçte Erdoğan birkaç kez düşmenin eşğine geldi. Şayet Kürt hareketi onu ayakta tutmasaydı,

belki de şimdi çekilmiş ya da düşmüş olurdu. Kürt hareketinin Erdoğan'ın darbe tezini kabullendiğini söylemek bile eksik olur. Aslında cemaatin Erdoğan'a karşı verdiği mücadeleye "darbe" nitelemesini ilk kez kullanan, Şubat 2012'de Hakan Fidan'ın Oslo dolayısıyla ifadeye çağırılmasına ilişkin olarak 2013 başında Abdullah Öcalan olmuştur! Tabii "darbe" nitelemesi beraberinde hükümetin yolsuzluklarına, bütün faaliyetini delil karartmaya çevirmesine, hukuku ayaklar altına almasına, sansürcülüğüne ara sıra eleştiri yapıp desteğe devam etmenin gerekçesi yapılmıştır.

Kürt hareketi, tarihsel olarak Kürt sorununun çözümü için devrimci bir atılım yapmak üzere yola çıkmışken, şimdi Türkiye'nin tarihinde gördüğü en gerici hükümetlerden birini ayakta tutan bir politika izlemektedir. Oysa Gezi ile başlayan halk isyanı, bütün bu dönem boyunca hükümetin devrilmesini her türlü özgürleşme için muazzam bir olanak yaratacak bir dönüm noktası haline getiriyordu. Kürt hareketi ise düşmekte olan bir siyasi şahsiyete dört elle sarılarak geleceği tehlikeye atmayı seçmiştir.

2013 Newroz mesajının sorunları

Kürt hevalerimiz Gezi ile başlayan halk isyanını, ondan üç ay önce Newroz'da açılan yeni döneme bağlıyor, isyanı bu gelişmenin olanaklı kıldığını ısrarla belirtiyor. Oysa "süreç" açısından "kurucu belge" olarak görülebilecek olan 2013 Diyarbakır Newroz'unda okunmuş olan Öcalan mesajı halk isyanının taleplerinin tam tersi yönde bir siyasi yönelişi ve ittifakı savunuyordu. Her şeyden önce, Kürdistan'ın öteki bölgelerinin Misak-ı Milli'nin tam gerçekleşmemesi dolayısıyla Türkiye'nin sınırlarının dışında kalmış olmasına hayıflanmak, Tayyip Erdoğan'ın Ortadoğu'da Araplarla savaşa riskini de göze alarak petrol elde etme, en azından Güney Kürdistan'ı da sömürgeleştirme politikasına destek anlamına geliyordu. Bunu tamamlayan bir yaklaşım da Türkler ve Kürtler için "İslam bayrağı altında ortak yaşam" öngörülmesi idi. Mesajda Alevilere en ufak bir referans olmaması, Ermenilere ise "lobi" muamelesi yapılması Öcalan'ın

"süreç" karşılığında Türkiye'nin gerici dış politikasını desteklemeye kararlı olduğunu ortaya koyuyordu.

Öcalan daha sonra milletvekilleriyle görüşmelerinin basına yansıyan tutanaklarında da Erdoğan'ın başkanlığını destekleyeceklerini açıkça ifade ediyordu. Böylece, Kürt hareketinin politikası, salt bir müzakere karakteri taşımanın ötesinde içeride de dışarıda da hükümete destek biçimini alıyordu.

Şimdi Erdoğan'ın başkanlık sistemine geçme hayalleri halk isyanı tarafından yok edilmiş durumda. Alelade cumhurbaşkanlığı bile tehlikeye düştü. Artık üç dönem sınırlaması bile tartışma masasına geliyor. Suriye politikası yerlerde sürünüyor. "İslam bayrağı altında" yürüme hayalleri Mısır'da İhvan'ın yenilgisi ile tuzla buz oldu. Bu nasıl yatırımdır? Bir yıl sadece yapayalnız geçmemiştir. Aynı zamanda geleceği olmayan bir politik hatla destekle geçmişti!

Onlar dağa çıkmasın, gençler çıksın!

Türkiye'nin hukuk sistemi lime lime dökülüyor. Bütün hukuk faciaları arasında yargının en tutarlı olduğu nokta Kürtlere karşı ayrımcılık. Ergenekon sanıklarının salıverildiği günlerde, KCK sanıklarının da tutukluluğunun kaldırılması için yapılan başvurulara Diyarbakır 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nin verdiği ret yanıtının gerekçesi hukuk tarihine geçecek kadar eğlence- li: "tahliye edilirlse dağa çıkarlar!"

Aralarında Kürt halkının oylarıyla belediye başkanı seçilmiş olan birçoklarının da bulunduğu binlerce Kürt siyasi insanı, bu gerekçeye dayanılarak ceza almadan beş yıl aşkın süre içeride buldukları halde tutuklu tutulmaya devam edilecek. Bu insanların seçimlere katılmak da dâhil siyaset ya-

parken tutuklanmış, şimdi "dağa çıkarlar" deniyor. Mahkeme kendi kendini mahkûm eden bir şey de söylemiş oluyor: yapılan haksızlığın insanları isyana sevk edip kentte siyaset yapmak yerine dağa çıkmasına yol açması ihtimalini ortaya koyuyor!

Siz bu insanların Kürt sorununun barışçı siyasi yöntemlerle çözümüne katkıda bulunmasını engelleyin, o tür bir çözüm yaratmak için uğraşlarına onları mahkûmiyet bile olmaksızın yıllarca içeride süründürerek cezalandırın. Bu sayede bir tek şeyi başarabilirsiniz: yüzlerce, binlerce yeni gencin dağa çıkmasını! Askeri çözümün Kürt halkının ve en önemlisi gençliğinin saflarında tek çözüm olarak görülmesini!

Devrimci İşçi Partisi, önce 2009 yılının "açılım" politikasının "Musul-Kerkük açılımı" olduğunu vurguladı. 2013'te "süreç" başlar başlamaz da bunun "Büyük Türkiye" projesi olduğunu, en azından Kürdistan'ın Irak'ta bulunan parçasını sömürgeleştirerek petrolünden yararlanmayı hedeflediğinin altını çizdi. Esas iş Barzani ile gerçekleştirilecekti. Ama bunun için Türkiye'nin Kürt hareketinin tasfiye edilmesi gerekiyordu.

Kürt hareketi ise Barzani'yi kendi

müttefikli kılmaya çalışıyordu. 2013 Newroz'undan bu yana geçen bir yılın bilançosu bu bakımdan da açıktır. Barzani Kürt Ulusal Kongresi'nin toplanmasını engellemiştir. Barzani Rojava'yı sabote etmektedir. Barzani Şivan Perwer ile birlikte Diyarbakır'a gelerek Kürt hareketinin yerine gözünü dikmiş, Erdoğan'a Kürtleri bölerek birbirine karşı oynama olanağını tanımıştır. Barzani Erdoğan'ın müttefikidir, Erdoğan da Barzani'nin!

HDP'ye yönelik planlı saldırıları durdurun!

Türkiye'nin batısında dört bir yerde, Urla'dan Tekirdağ'a, Fethiye'den Düzce'ye, siyasi hayata adımlarını yeni atmakta olan Halkların Demokratik Partisi'ne (HDP) saldırılar alıp başını yürüdü. Fethiye'de bu saldırılar en güçlü halini aldı. Resmi makamlar, sözde şovenist faşist güruhun yatıştırılması adına, HDP ilçe binasından parti tabelasını indirip yerine Türk bayrağı astı! Böylece devlet, faşist çetelerin zaten yapmak istediğini kendi elleriyle gerçekleştirmiş oldu!

Bu saldırıların her şeyden önce yerel seçimlere koyu bir gölge düşürmüştü olduğu açık. Şayet şu anda bu topraklarda oy gücü bakımından dördüncü büyük siyaset olduğu kuşku götürmeyecek olan bir akımın partisine birçok il ve ilçede saldırılıyorsa, bu başka il ve ilçelerde de o partiye katkıda bulunmayı düşünen insanların bir bölümünün gözünü korkutacaktır. Yani, en başta HDP'nin saldırıya uğradığı kentlerde, ama aynı zamanda Türkiye'nin batısındaki bütün orta ve küçük ölçekli

yerleşim birimlerinde HDP'nin propaganda özgürlüğü ağır biçimde kısıtlanmış olmaktadır.

Ama bundan da öteye, saldırıların birbirlerini böylesine sistematik biçimde izliyor olması bir rastlantı olamaz, her şeyin bir koordinasyon içinde ve planlı olarak yürütüldüğünü gösterir. Öyle görünmektedir ki MHP, bir yandan Bahçeli'nin ağzından sokağa karşı uyarılarda bulunarak burjuvazinin istikrar kaygılarına hitap ederken, bir yandan da kent ve kasabaların halkını kendi etrafında toplayabilmek amacıyla HDP'ye sistematik saldırılar düzenlemektedir.

Nihayet, bu sistematik saldırılar karşısında "vatandaş hassasiyeti" ve "bizim çocuklar" psikolojisi içindeki devlet güçlerinin elini kolunu bağlaması, aslında hükümetin de bu saldırılardan bir şeyler umduğunu gösteriyor. "Çözüm süreci" denen şeye güvenenler bu olayları dikkatle izlese iyi olur.

Kıbrıs Türk'ü mü, Kıbrıs Turcas'ı mı?

Kıbrıs'ın kuzeyinin Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından işgalinin ve bir sömürge idaresinin kurulmasının 40. yılını sürüyoruz. 1974'ten bu yana, özellikle 1983'te Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti (KKTC) adında, Türkiye'den başka hiçbir devletin tanımadığı devletin kuruluşundan beri, Kıbrıs konusunda sayısız müzakere yaşandı. Bir sonuca en yaklaştığı an 2004'te Annan Planı adıyla bilinen çifte referandumdu. Kuzey Kıbrıs "evet" dedi, ama Güney "hayır" deyince bu plan da çöktü. Şimdi Şubat ortasında müzakereler yeniden açıldı. Bu müzakereler konusunda bir tutum alabilmek için masanın hangi koşulların etkisi altında yeniden kurulduğunu anlamak gerekiyor.

Türk devletinin Kıbrıs konusunda 40 yıldır söyledikleri kısaca özetlenebilir. Devletin kendi çıkarını gizleme yöntemi "Kıbrıs Türkü'nün can ve mal güvenliğinin korunması gereğini ileri sürmektir. Türkiye'nin politik akımları kendi aralarında cebelleşirken ise herkes daha dürüst konuşur. Gerçek dürtü o zaman ortaya çıkar: Doğu Akdeniz'de Türkiye'nin güvenliğinin sağlanması ihtiyacı.

Şimdi askeri güvenliğe yeni bir dürtü ekleniyor: Kıbrıs açıklarında bulunmuş olan doğal gazdan nemalanmak. Doğu Akdeniz'in doğal gazı bölgede devletler ve petrol (enerji) şirketleri açısından yeni bir heyecan dalgası yarattı. Ama koşullar herkesi birbiriyle işbirliğine doğru itiyor. Kapitalist çıkarlar birleşince, Kıbrıs'ın da birleşmesi bir olanak haline geliyor!

İsrail-Türkiye-Kıbrıs üçgeni Görünürde yeni keşfedilmiş Kıbrıs doğal gaz yatakları üzerinde Türkiye bir yanda, İsrail ile Güney Kıbrıs öte yanda, bir büyük çekişme sürüyor. Ama aslında iki taraf da işbirliği yaptıkları takdirde kârlı çıkacaklarını biliyor. ABD de iki tarafı işbirliğine itiyor.

AB de çoğu zaman olduğu gibi ABD'nin arkasında.

İsrail Kıbrıs'ın doğal gazının en ekonomik olarak deniz altından Türkiye'de, Mersin'e dönecek boru hatlarıyla işletileceğini gayet iyi biliyor. Çünkü sıvılaştırılmış doğal gaz ihracatı boru hattı taşımacılığına göre çok daha pahalı. Zaten bu yüzden kendi kıyı ötesi doğal gaz yataklarının boru hatlarıyla Türkiye'ye taşınması için Eylül 2013'ten bu yana İstanbul merkezli Turcas şirketi ile görüşmeler yapıyor. Turcas, Çalık, Zorlu ve Enka ile birlikte İsrail doğal gazı için teklif vermiş bulunuyor. Aynı şey Kıbrıs doğalgazı için neden olmasın? Türk devletinin varlık nedeni bu büyük şirketlerin çıkarı değil mi? Türkiye, Yunanistan, Kuzey ve Güney Kıbrıs, Amerika himayesinde, AB'nin de teşviki ile birleşmeye doğru adımlar nasıl atmasın? ABD için bir de iki önemli müttefiki Türkiye ile İsrail arasında buzların erimesi gibi bir ek getiri var. Yeme de yanında yat!

Kıbrıs'ı müzakere masası birleştirebilir yeniden. Ama bu, Güney'in cumhurbaşkanı Anastasiadis ile Kuzey'in cumhurbaşkanı Eroğlu'nun oturacağı masa değil. Turcas'ın İsrail ve Kıbrıs devletleriyle oturacağı masa!

Dayak yemiş boksörler

ABD emperyalizminin "Kıbrıs sorunu"nu kendi açısından çözmeye çalışırken 40 yıldır halledemediği esas mesele, Kıbrıs'ın garantörleri Türkiye ve Yunanistan'ın kendi çıkarları uğruna huysuzluk etmesi, Kıbrıs'ın

güneyinde ve kuzeyindeki yönetimlerin de onların oyununu oynamasıdır. Ama şimdi bambaşka bir ortamdayız. Üçüncü Büyük Depresyon Yunanistan ve Güney Kıbrıs'ı nakavt etmiştir! Türkiye'de devrilmenin eşliğine gelmiş bir hükümet vardır. Kuzey Kıbrıs ise belediyeleri bile tefecilerin eline düşmüş, kimsenin güvenmediği bir yönetimle sahip bir toplumdur.

Türk şovenistleri Tayyip Erdoğan'ın güç durumunda kaldığı için Kıbrıs'ı "satacağı"ni söylüyorlar. Kıbrıs'ın tapusu sizin de yükseltilen fiyat mı istiyorsunuz? Çekin kirliliğinizi Kıbrıs'tan! Bunların halka söylemedikleri başka bir şey daha var: Bugün Tayyip Erdoğan hükümeti ne kadar zayıfsa Yunan ve Güney Kıbrıs hükümetleri de bir o kadar zayıf. Onların da pazarlık gücü son derece düşük. Yani emperyalistlerin açısından bakıldığında "Kıbrıs sorunu"nda çözüm belki de hiç bu kadar yakın olmamıştır.

Bizim "Kıbrıs sorunu"muz

Bölgenin işçileri ve emekçileri açısından bakıldığında müzakereler karşısında takımlacak tavrı belirleyecek olan, önerilen çözümlerin içeriğidir. Uluslararası işçi sınıfı ve Doğu Akdeniz'in ezilen halkları açısından "Kıbrıs sorunu" emperyalizmdir, bir de Türkiye ve Yunanistan'ın bölgesel çekişmesinin Kıbrıs halkının sırtından oynanmasıdır.

Bir numaralı sorun Britanya'nın elinde tuttuğu Ağratur ve Dikelya askeri üsleridir. Bunlara dokunmayan herhangi bir çözüm, bölgenin işçi sınıfının ve ezilen halklarının

"Kıbrıs sorunu"nu çözemez. Kıbrıs'ın kendi işçi ve emekçileri açısından da bu üsler baş belasıdır! Bu üslerden düzenlenecek emperyalist saldırılar her zaman Kıbrıs halkını dış tehditlere açık bir konuma sürükleyecektir.

İşçi sınıfı ve ezilen halklar için "Kıbrıs sorunu" ikinci olarak Türkiye ve Yunanistan'ın Kıbrıs'a karışmasıdır. Yeni müzakereler de aynen eski girişimlerde olduğu gibi, Türkiye ve Yunanistan'ı "garantör devlet" olarak ele alıyor. Oysa bu iki ülkenin garanti ettiği herhangi bir şey varsa, bu yarım yüzyıldan uzun bir süre boyunca Kıbrıs'ın iki halkının birbirlerine düşürülmesi olmuştur! Garantör sistemi terk edilmelidir!

Kuzey Kıbrıs solunun çoğunluğu "aman kapağı AB'ye atalım" telaşı içinde muhtemelen her şeye evet diyecektir. Güney Kıbrıs'ta 2013'te yaşanan büyük ekonomik çöküşün iktidardan süpürdüğü AKEL de bu sefer tavrını değiştirmişe benziyor. Proleter sosyalistleri ve enternasyonalistler, emperyalist üslerin varlığına son vermeyen ve yarın Kıbrıs'ı yeniden kargaşaya sürükleyecek "garantörlük" sistemini ortadan kaldırmayan hiçbir çözüme evet dememelidir.

Müzakere masasını Kıbrıslılar kurmalıdır! Bir de Kuzey ve Güney birlikte bir kamu petrol-doğal gaz şirketi kurup kendi gazından kendi halkını yararlandırırsa, o Akdeniz masasının keyfinden geçilmez! Ama bunu ancak proletarya gerçekleştirebilir. Bağımsız birleşik Kıbrıs sosyalist olacaktır!

Atina'dan Budapeşte'ye enternasyonalizm

Mart sonu ve Nisan başı, Avrupa kıtasının devrimcileri için enternasyonalizm yönünde adımlar atmak bakımından önemli fırsatlar sunuyor. Önce 29-30 Mart hafta sonu Atina'da 2. Avrupa İşçi Konferansı düzenleniyor. Konferansın çağrıcıları Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu'na bağlı partiler, Kristiyan Rakovski Balkan Sosyalist Merkezi ve RedMed internet sitesi. Bu konferans, geçen yıl tam da Gezi isyanı sırasında 9-10 Haziran günlerinde düzenlenmiş olan Birinci Avrupa İşçi Konferansı'nın devamı niteliğini taşıyor. Atina'nın ardından 3 Nisan'da Budapeşte'de Avrupa kıtasında faşizmin yükselişine karşı bir toplantı düzenleniyor. Devrimci Marksistler bu konferanslar aracılığıyla kendi ülkelerinde verdikleri mücadeleleri uluslararası düzeyde sağlam bir enternasyonalist odağın inşası çabasıyla birleştirmiş olacaklar.

Birinci Avrupa Konferansı kıtanın zayıf halkalarını oluşturan ülkelerde (Yunanistan, İspanya, Portekiz, İtalya, İrlanda vb.) Avru-

pa Birliği'nin basıncı ile uygulanan kemer sıkma politikalarının krizin atlatılması yönünde bir dinamik yaratmamış olduğunun altını çiziyor ve geleceğin giderek daha sert sınıf mücadelelerine sahne olacağını belirtiyordu. Kriz bütün Avrupa'da devam ediyor. Enflasyonun salt durgunluktan dolayı düşmesi anlamına gelen "deflasyon" korkusu düzenin sözcülerini sarmış durumda.

Bunun yanı sıra sınıf mücadelesinde bir yandan kitlelerin düzene başkaldırısı devam ediyor, bir yandan da faşizm gittikçe başını kaldırıyor. Akdeniz devrimci havzasında son bir-iki yıldır esas odak noktası Balkanlarda oluşmaya başladı. Yunanistan, Romanya, Bulgaristan, Slovenya ve Gezi ile başlayan halk isyanı ile Türkiye'den sonra Bosna-Hersek de geçtiğimiz ayın başında, önünde işçi sınıfı ile gençliğin yer aldığı bir kalkışma ile sarsıldı. Bosna'yı Karadağ ve Sırbistan'da bir an yanıp sönen kıvılcımlar izledi. Öyle anlaşılıyor ki, Akdeniz'in ateşi sönmeden Balkanlar'da bir yeni devrimci odak oluşuyor.

Faşizm ise bir dizi ülkede adım adım yükseliyor. En güçlü hareketler, Macar

halkının geçmişini Turan düşüne bağlayan faşist hareketiyle Macaristan ve son derece saldırgan açık Nazi politikaları izleyen Altın Şafak adlı örgütle Yunanistan'da. Ama hemen hemen bütün ülkelerde faşizm, ırkçılık, yabancı düşmanlığı, anti-Semitizm yükselişe geçmiş durumda. Mayıs ayında yapılacak Avrupa Parlamentosu seçimlerinde faşist, neo-faşist, düpedüz ırkçı ve proto-faşist partilerin büyük bir zafer kazanması bekleniyor. En son Ukrayna'da Maidan'da yapılan gösteri ve mücadelelerde ülkenin Svoboda ve Pravi Sektor adlarını taşıyan faşist hareketleri büyük etkiye sahip oldu. Avrupa Konferansı işte bu ciddi tablo karşısında nasıl bir program ve nasıl bir örgütlenme üzerinden yürümek gerektiğini tartışacak.

Konferansın bir başka konusu ise, doğal gaz dolayısıyla değere binmiş olan Kıbrıs için emperyalizm ile bölgesel müttefikleri Türkiye ve Yunanistan arasında yapılan müzakerelere yönelik devrimci Marksist bir perspektif geliştirmek olacak. Konferans Avrupa dışındaki gelişmelere de kayıtsız kalmayacak. Ortadoğu'daki ve Kuzey

Afrika'daki gelişmeler de ele alınacak, enternasyonalistlerin görevleri konuşulacak.

Canavarın karnında anti-faşist toplantı

3 Nisan'da Budapeşte'de yapılacak toplantı ise faşizmin en güçlü olduğu ülkelerden birinde faşizmle nasıl mücadele edileceğini tartışacak. Macaristan'da Jobbik hareketi özellikle Roman toplumuna saldırılar düzenleyen paramiliter birlikleriyle tam anlamıyla Nazi tarzı bir örgütlenme içinde. Seçilen ülkenin yanı sıra tarih de ilginç: 6 Nisan'da Macaristan'da genel seçim yapılıyor. Seçimlerden (bazı bakımlardan Tayyip Erdoğan'la çarpıcı ortak özelliklere sahip olan) başbakan Viktor Orban'ın sağcı partisi Fidesz'in zaferle çıkacağına kesin gözüyle bakılıyor. Asıl merak konusu faşist Jobbik'in ne kadar oy alacağı. Bu seçimlerden hemen önce yapılacak toplantı, muhtemelen Avrupa Sosyal Forumu ve Avrupa Sol Partisi türü reformizmin damgasını taşıyacak, ama devrimci Marksistlerin varlığı tartışmaya farklı bir nefes getirecek.

İSYANIMIZ SANDIKLARINDAN büyük

Sandıklara
KIRMIZI OY atalım!

Oyunuz boşa gitmesin

#hepsigitsin

rüşvetçilerin, işten atanların,
taşeroncuların, kadın düşmanlarının,
Gezi ve Roboskî katillerinin

#hepsigitsin

DİP

**DEVİRİMCİ İŞÇİ
PARTİSİ**

www.dip.org.tr